

QueerGazet

6 (februari 2008)
prijs: 1,2 euro

diy-zine voor wie seksuele en gender-
grenzen durft open(t)rekken

Butt-pirates of
the Caribbean
Queers against G8
poëtisch terrorisme
kraken en stelen
vrijen aan de leien
piratenporno
wc-stickers en
toiletetiquette

Piratenutopia's

Queer

- ... een geuzennaam voor potten, flikkers en transen
- ... een optie voor hetero's om uit hun *straight* keurslijf te breken, richting...
- ... genderbending, polyamoureuus, feministisch, anti-racistisch, bdsm'er...
bijvoorbeeld!
- ... een aanval op de veilige *identiteit*, die altijd in- en uitsluit
- ... een onrustige thuishaven temidden van een onbegrensde diversiteit
- ... een ideaal dat nog niemand bereikt heeft
- ... een ideaal dat je telkens opnieuw kunt realiseren

Een heel jaar duurt het tegenwoordig voor een nieuwe QueerGazet zich aandient! Het schaamrood stijgt me naar de wangen, en toch: kwaliteit primeert op kwantiteit, niet?

Zet je schrap voor een klassieker uit 1985. Hakim Bey twijfelt aan de revolutie en gaat voor de kortstondige opstand. De oude piratengemeenschappen brachten hem tot het concept van Tijdelijke Autonome Zones. Wie goed kijkt, ziet zo'n insurrecties geregeld opduiken. 'Louter symbolisch' als ze mogen lijken, de ervaring kan niemand je nog afnemen. Wie de Vrije Leien, de podiumbezetting op 1 mei, de Queer Barrio tegen de G8 of Queeruption gemist heeft: laat je inspireren, hou in de gaten wanneer een volgende editie verschijnt (alvorens weer te verdwijnen) en creëer zelf tijdelijke autonome zones! (tip: volg www.queerilla.be)

Inspiratie vonden meerdere lezersters blijkbaar in het thema van vorige QueerGazet: ze kropen zelf in de erotische pen. Vorige keer kwam niet alles aan bod, dus nieuwsgierigen: blader naar achter... En misschien schrijf jij voor een volgende keer? Alle bijdragen welkom op b4thealphabet@yahoo.co.uk

En verder weer stickers om op wc-deuren te kleven, achter dewelke je rustig kan experimenteren met een plastuit en kan filosoferen over architecturale genderprothesen.

Geniet ervan!
kimmik

COPYLEFT

Alles uit deze uitgave mag zoveel mogelijk verveelvoudigd worden - liefst op kringlooppapier en mits vermelding van bron en auteur.

b.v.b.a.
Kortrijksepoortstraat 216
9000 Gent

Openingsuren

maandag tot vrijdag

08.30 - 18.30

Tel. 09 224 32 06
Fax 09 224 30 32
info@copydiscount.be

Tijdelijke Autonome Zones

Hakim Bey, 1985

Piratenutopias

ACHTTIENDE-EEUWSE ZEEROVERS EN KAPERS schiepen een 'informatienetwerk' dat de wereld omspande: primitief en in de eerste plaats gewijd aan keiharde zaken, functioneerde het desalniettemin bewonderenswaardig goed. Verspreid in het net lagen eilanden, afgelegen schuilplaatsen waar schepen werden bevoorrad en buit tegen luxe-goederen en eerste levensbehoeften kon worden geruild. Een aantal van deze eilanden bood plaats aan 'conceptionele gemeenschappen', complete mini-maatschappijtjes, doelbewust buiten de wet levend en vastberaden dat zo te houden, al was het maar voor een kort maar vrolijk leven.

Een paar jaar geleden nam ik een hoop secundair materiaal over piraterij door, in de hoop een studie over deze enclaves aan te treffen -- maar naar het scheen had tot nog toe geen enkele historicus ze de analyse waardig bevonden. (William Burroughs heeft het onderwerp te berde gebracht, evenals de Britse anarchist Larry Law, maar een systematisch onderzoek heeft nog niet plaatsgevonden.) Ik wendde me weer tot primaire bronnen en stelde mijn eigen theorie op. Enkele facetten daarvan zullen worden behandeld in dit essay. Ik noemde de nederzettingen 'Piratenutopia's'.

Onlangs publiceerde Bruce Sterling, één van de belangrijkste exponenten van Cyberpunk-science-fiction, een roman over de nabije toekomst, die ervan uitgaat dat de aftakeling van politieke systemen zal leiden tot een gedecentraliseerde toename van experimentele leefvormen: gigantische door arbeiders bestuurde bedrijven, onafhankelijke en aan 'datapiraterij' gewijde enclaves, groen-sociaal-democratische enclaves, zerowerk-enclaves, anarchistische bevrijde zones, etc. De informatie-economie waardoor deze diversiteit wordt gedragen heet het Net; de enclaves (en de titel van het boek) zijn *Eilanden in het Net*.

De middeleeuwse Assassijnen stichtten een Staat die bestond uit een netwerk van afgelegen bergvalleien en kastelen, door duizenden mijlen van elkaar gescheiden, strategisch immuun voor invasie, met elkaar verbonden door de informatie-uitwisseling van geheime agenten, in oorlog met alle regeringen en gewijd aan niets anders dan kennis. De moderne technologie, culminerend in de spionagesatelliet, maakt van zo'n soort *autonomie* een romantische droom. Geen pirateneilanden meer! In de toekomst zou dezelfde technologie - bevrijd van alle politieke controle -- een complete wereld van *autonome zones* mogelijk kunnen maken. Momenteel echter blijft het hele idee inderdaad science fiction -- pure speculatie.

Zijn wij, die in het heden leven, gedoemd om nooit autonomie mee te maken, nooit zelfs maar een moment lang op een uitsluitend door vrijheid geregeerde bodem te staan? Zijn we veroordeeld tot heimwee naar het verleden of heimwee naar de toekomst? Moeten we wachten tot de hele wereld bevrijd is van politieke overheersing voordat één van ons kan zeggen dat zij weet wat vrijheid is? Logica en emotie sluiten zich aaneen om zo'n veronderstelling te verwerpen. De rede eist dat men niet kan strijden voor iets dat men niet kent, en het hart komt in opstand tegen een universum, dat wreed genoeg is om een dergelijk onrecht alleen op *onze* generatie te doen neerkomen.

(...)

Ik geloof dat door middel van extrapolatie van verhalen uit verleden en toekomst over 'eilanden in het net' bewezen kunnen worden verzameld dat een bepaald soort 'vrije enclave' ook in onze tijd niet alleen mogelijk is, maar zelfs al bestaat. Al mijn onderzoekingen en speculaties zijn uitgekristalliseerd rond het concept van de TIJDELIJKE AUTONOME ZONE (hierna afgekort als TAZ). Ondanks de synthetiserende werking ervan voor mijn eigen denken is het niet mijn bedoeling dat de TAZ wordt opgevat als meer dan een essay ('poging tot'), een suggestie, een poëtische dagdroom. Ondanks het soms Ranteriaans enthousiasme van mijn taal, is het niet mijn bedoeling politieke dogma's te construeren. In feite heb ik nadrukkelijk vermeden de TAZ te definiëren - ik omcirkel het gegeven, vuur onderzoekende stralen af. Uiteindelijk is de TAZ bijna zelf-verklarend. Mocht de kreet gangbaar worden, dan zal ze zonder moeite worden begrepen... begrepen in de daad.

Wachten op de revolutie

HOE KOMT HET dat 'de op z'n kop gezette wereld' het altijd weer voor elkaar krijgt om zich op te richten? Waarom volgt reactie altijd op revolutie, als seizoenen in de Hel?

Revolte of insurrectie, dat zijn de woorden die de historici gebruiken om *mislukte* revoluties aan te duiden - bewegingen die niet de verwachte curve, het consensus-dragende traject volgen van revolutie via reactie en verraad naar het stichten van een sterkere en zelfs nog onderdrukkender Staat - het draaien van het wiel, de wederkeer van de geschiedenis, keer op keer, tot haar hoogste vorm: een laafs die voor eeuwig op het smoel van de mensheid wordt gedrukt.

Doordat de *opstand* weigert deze curve te volgen, gaat ze uit van de mogelijkheid van een beweging buiten en voorbij de Hegeliaanse spiraal van de 'voortgang' - die stiekem niets anders voorstelt dan een vicieuze cirkel. *Surgo* - verrijs, zwel aan. *Insurgo* - verrijs, verhef jezelf. Een autonome actie. Een vaarwel aan de miserabele parodie op de karmische rondgang, de historisch-revolutionaire futilliteit. De leus 'Revolutie!' is gemuteerd van alarmkreet tot antidotum, een kwaadaardige, pseudo-gnostische lotsval, een nachtmerrie waarin we, ongeacht onze strijd, nooit ontkomen aan die boze aeon, die incubus die de Staat is, de ene staat na de ander en iedere 'hemel' geregeerd door de zoveelste kwaadaardige engel.

Als de geschiedenis de 'Tijd' IS, zoals ze beweert, dan is de opstand een moment dat op en uit de Tijd springt en de 'wet' van de geschiedenis doorbreekt. Als de Staat de geschiedenis IS, zoals ze beweert, dan is de opstand het verboden moment, de onvergeeflijke ontkenning van de dialectiek - de shimmy die hopla de schoorsteenpijp uit danst, de beweging van een sjamaan, uitgevoerd in een 'onmogelijke hoek' op het universum.

De geschiedenis beweert dat de revolutie 'duurzaamheid' of minstens duur bereikt, terwijl de opstand 'tijdelijk' is. In deze zin is de opstand zoïets als een 'piekervaring', in de zin van tegengesteld aan de norm van 'normaal' bewustzijn en normale ervaring. Net als grote feesten kunnen opstanden niet iedere dag plaatsvinden - anders zouden ze niet ongewoon zijn. Maar dergelijke momenten van intensiteit geven vorm en inhoud aan een heel bestaan. De sjamaan keert terug - je kunt niet eeuwig uit je dak gaan - maar de zaken zijn veranderd, verschuivingen en samensmeltingen hebben plaatsgevonden - een *verschil* is tot stand gebracht.

Men kan tegenwerpen dat dit betoog gegrondvest is op wanhoop. Hoe zat het met de anarchistische droom, de staatloze staat, de commune, de *beklijvende* autonome zone, een vrije samenleving, een vrije *cultuur*? Moeten we die hoop laten varen in ruil voor één of andere

existentialistische *acte gratuit*? Het gaat niet om bewustzijnsverandering, maar om het veranderen van de wereld!

Ik vind dit een redelijke kritiek. Ik zou twee tegenwerpingen willen maken: ten eerste heeft *revolutie* tot op heden nog nooit geleid tot de verwelkoming van deze droom. Het visioen komt tot leven in het moment van de opstand – maar zodra 'de revolutie' triomfeert en de staat weerkeert, zijn droom en ideaal verraden. Ik heb de hoop op of de verwachting van verandering niet opgegeven – maar ik wantrouw het woord *revolutie*. Ten tweede: zelfs als we de revolutionaire benadering vervangen door het concept van een *spontaan tot anarchistische cultuur opbloeiende opstand*, dan nog is onze eigen specifieke historische situatie niet bijster geschikt voor een onderneming van zo'n omvang. Een onzinnig martelaarschap zou momenteel het enige gevolg zijn van een frontale confrontatie met de staat van het beeldscherm, de staat van het mega-informatieconcern, het rijk van spektakel en simulatie. Al haar geweren zijn op ons gericht, terwijl ons beperkte arsenaal alleen maar kan worden gericht op een hysteresis, een rigide leegte, een spook, in staat om iedere vonk te doven in een ectoplasma van informatie, een door het beeld van de smeris en het absorberende oog van het tv-scherm geregeerde samenleving van de capitulatie.

We pleiten dus niet voor de TAZ als exclusief doel op zich, ter vervanging van alle andere vormen van organisatie, tactieken en doelen. We bevelen haar aan, omdat ze kan voorzien in de verrijking die aan opstanden eigen is, zonder onvermijdelijk te leiden tot geweld en martelaarschap. De TAZ is een opstand die zich niet direct met de Staat inlaat, een guerilla-operatie die een gebied (geografisch, in de tijd, of van de geest) bevrijdt en zich dan ontbindt om elders/ ooit weer te verschijnen, voordat de Staat haar kan verpletteren. Omdat de staat zich voornamelijk bezighoudt met simulatie en niet met inhoud, kan de TAZ vrij lang in betrekkelijke vrede deze gebieden clandestien 'bezetten' en er haar feestelijke doeleinden nastreven. Misschien hebben bepaalde kleine TAZ's het een leven lang uitgehouden, omdat ze onopgemerkt bleven, zoals boerenenclaves in het zuiden van de V.S. – omdat ze nooit met het spektakel kruisten, zich nooit vertoonden buiten dat echte leven dat onzichtbaar blijft voor de simulatieagenten.

Babylon ziet haar abstracties voor realiteiten aan: precies *binnen* deze vergissingsmarge kan de TAZ ontstaan. De TAZ op gang brengen kan inhouden dat er gewelds- en verdedigings-tactieken worden gebruikt, maar haar grootste kracht ligt in haar onzichtbaarheid – de staat kan haar niet herkennen omdat de geschiedenis haar niet kan definiëren. Zodra de TAZ wordt benoemd (vertegenwoordigd, bemiddeld), moet ze verdwijnen, *zal* ze verdwijnen en slechts een leeg omhulsel achterlaten, enkel om ergens anders weer op te duiken, eens te meer onzichtbaar want ondefinieerbaar in termen van het spektakel. Zo is de TAZ een perfecte tactiek voor een tijdperk waarin de staat alomtegenwoordig en oppermachtig is en tegelijkertijd vergeven van de barsten en lege ruimten. Omdat de TAZ een microkosmos is van de 'anarchistische droom' van een vrije cultuur, kan ik me geen betere tactiek voorstellen om naar dat doel te werken en tegelijk al hier en nu wat van de voordelen ervan te beleven.

Samenvattend eist een realistische instelling niet alleen dat we ophouden op 'de revolutie' te *wachten*, maar ook dat we ophouden haar te *willen*. 'Opstand', ja – zo vaak mogelijk en zelfs met het risico van geweld. Het *stuiptrekken* van de gesimuleerde staat zal 'spectaculair' zijn, maar in de meeste gevallen zal het de beste en radicaalste tactiek zijn om te weigeren je met spectaculair geweld in te laten, je *terug te trekken* van het terrein van de simulatie en te verdwijnen. (...)

Hiervoor de eerste twee hoofdstukken uit "Tijdelijke Autonome Zones"

De hele Nederlandse tekst staat online op http://www.xs4all.nl/~ravijn/taz/taz_inh.htm .

Oorspronkelijk verschenen in 1985 in:

CHAOS: THE BROADSHEETS OF ONTOLOGICAL ANARCHISM

vrij te pirateren op: http://www.hermetic.com/bey/taz_cont.html .

Deze bundel bevat ook de hierop volgende stukken, *Pirate Rant* en *Poetic Terrorism*. Dit laatste was ongetwijfeld een inspiratiebron voor de film *The Edukators / Die fetten Jahre sind vorbei*.

Piratenrede

KAPITEIN BELLAMY

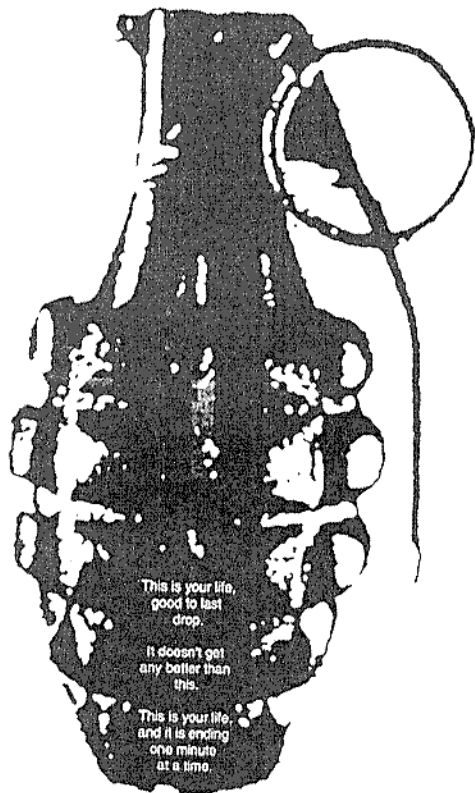
'Daniel Defoe schreef, onder het pseudoniem van Kapitein Charles Johnson, wat het eerste historische standaardwerk over de piraten werd, *A General History of the Robberies and Murders of the Most Notorious Pirates*. Volgens Patrick Pringle's *Jolly Roger* was de werving voor piraterij het meest succesvol onder de werkelozen, gevluchte lijfeigenen, en verbannen criminelen. De open zee voorzag in een spontane nivellering van klassenongelijkheid. Defoe verhaalt hoe een piraat genaamd Kapitein Bellamy deze toespraak hield tot de kapitein van een handelsschip dat hij had buitgemaakt. De kapitein van het handelsschip had zojuist een uitnodiging afgewezen om zich aan de zijde van de piraten te scharen.

"Het doet mij leed dat zij U Uw bark niet terug zullen geven, want ik minacht het, iemand leed te berokkenen, als het niet in mijn voordeel is; naar de hel met de bark, wij moeten haar tot zinken brengen, en zij had U van nut kunnen zijn. Maar U bent een kruiperige jonge hond, en zo ook al zij die toelaten te worden geregeerd door wetten die de rijken om hun eigen veiligheid hebben vervaardigd; want de lafhartige welpen beschikken niet over de moed, anderszins te verdedigen wat zij bekomen door schurkerij; maar naar de hel met U allen: naar de hel met hen, zij troep van geslepen schavuiten, en U, die hen dient, U bende stomkoppen met kippemoed. Zij belasteren ons, de schurken, waar er slechts dit verschil is, dat zij de armen beroven onder dekking van de wet, gewis, en wij de rijken beroven onder bescherming van onze eigen moed. Zou U dan niet beter één van ons worden, dan deze boeven te volgen om werk?'

'Toen de kapitein antwoordde dat zijn geweten niet toeliet dat hij de wetten van God en de mens brak, vervolgde de piraat Bellamy:'

'U zijt een duivelse gewetensboef, ik een vrije prins, en ik heb evenveel gezag om met de hele wereld oorlog te voeren, als hij die honderd scheepszeilen op zee, en een leger van 100.000 man in het veld heeft; en dit vertelt mij mijn geweten: maar er valt niet te redeneren met zulke grienende jonge honden, die hun superieuren toestaan hen naar believen over het dek te schoppen.

**you have to realize that
someday you will die.
until you know that,
you are useless.**

**it is only after you have lost
everything that you are free
to do anything**

Butt-Pirates of the Caribbean

door *kimmik*

Waren piraten lustige kontneukers, romantische jongensminnaars, of toch eerder vrouwenverslindende homofoben? De vraag wordt nog interessanter in het licht van de homofobe *dancehall* muziek die de laatste tijd uit Jamaica komt. In datzelfde land meerden in de 18de eeuw pirates in mannenkleren aan. En als we B. R. Burg mogen geloven, waren de Caribische boekaniersgemeenschappen van de 17de eeuw sodomitische paradijzen. Was het vroeger dan toch beter?

Anne Bonny was geen doetje. Toen een jonge vent haar ooit probeerde te verkrachten, ranselde ze hem af tot hij op de vlucht sloeg. Ze had veel minnaars en trouwde uiteindelijk met James Bonny. Hij werd echter informant in de strijd tegen piraten en Anne keerde zich van hem af. In mannenkleren ging ze ervandoor met ene Calico Jack Rackam. Het piratenkoppel werd een ware plaag op de Caribische zeeën. Op één van de veroverde schepen, waarvan de bemanning zich bij hen aansloot, ontdekten ze nog zo'n cross-dresser: Mary Read. Bij een verrassingsaanval in 1720 waren Bonny en Read de enigen die niet laveloos dronken waren. Ze vochten "als ware furies", maar toen bleek dat ze het onderspit dolven, schreeuwde Read naar de mannen in het ruim dat ze "boven moesten komen en vechten als mannen".

Volgens sommigen hadden Anne Bonny en Mary Read een seksuele relatie. Volgens anderen hebben ze dan weer nooit bestaan. Toch lijkt het erop dat er wel degelijk een rechtszaak was, waarin de hele bende ter dood werd veroordeeld (Bonny en Read ontliepen hun straf, omdat ze zwanger

waren).¹ Voorts waren er nog een resem vrouwelijke piraten, die al dan niet (veel praktischer) mannenkleren droegen.²

"I think we've all arrived at a very special place: spiritually, ecumenically, grammatically..."

Jack Sparrow in *Pirates of the Caribbean*

Maar hoe zit het met de seks onder mannen? In *Sodomy and the Pirate Tradition: English Sea Rovers in the Seventeenth-century Caribbean* stelt Burg onomwonden dat sodomie³ erg gebruikelijk en zelfs een banaal gegeven was onder 17de-eeuwse Engelse piraten. Bij momenten lijkt dit een wel erg gewaagde speculatie. Burg geeft zelf aan dat zijn onderzoeksmethode onder speculatieve sociologie valt; enige sepsis is dus geoorloofd. Toch gaat er een vrij logische redenering aan vooraf, die gaandeweg steeds overtuigender wordt. Ook Johnny Depp, die dit boek las ter voorbereiding op de rol van Jack Sparrow, liet zich overtuigen.

Burg geeft toe dat primaire bronnen en harde data ontbreken om bij de 17de-eeuwse Engelse piraten aantal en frequentie van sodomie vast te stellen. Minder moeilijk is het echter om de heersende houding t.o.v.

¹ *A General History of the Robberies and Murders of the Most Notorious Pyrates*. Toegeschreven aan Daniel Defoe, 1724.

² http://en.wikipedia.org/wiki/Women_in_piracy

³ De auteur gebruikt doelbewust de term *sodomie*, en niet het moderne *homoseksualiteit*. Ten eerste past het niet om in een 17de-eeuwse context een term te gebruiken die pas sinds het einde 19de eeuw bestaat, en daarenboven geassocieerd wordt met allerlei recente psychologische en klinische studies (om van de homoseksuele *identiteit* nog te zwijgen). Hoewel het tegenwoordig vooral naar (homoseksuele) anale seks verwijst, heeft sodomie een vagere, ruimere betekenis. Het is traditioneel een verzamelterm voor mannelijk homoseksueel contact allerlei, maar ook voor seksueel kindermisbruik, bestialiteit en heteroseksuele anale seks. Tenzij nader gespecificeerd, bedoelde men met sodomie in de 17de eeuw seksueel contact tussen mannen.

sodomie te bepalen. Hij begint zijn studie dan ook met de publieke perceptie van sodomie in de 17de-eeuwse Engelse context. Vervolgens kijkt hij in welk milieu de jongens opgroeiden die uiteindelijk op zeeroversschuiten terechtkwamen. Pas dan gaat hij nader in op de Caribische context, hoe piraten er hun seksualiteit beleefden en er gemeenschappen vormden.

De publieke perceptie van sodomie in het 17de-eeuwse Engeland

In het Engeland van de 17de eeuw was sodomie een misdadaad waarop de doodstraf stond. Hoewel de doodstraf routineus werd uitgesproken voor zware misdrijven zoals moord, landverraad, bestialiteit of ook ernstige misdrijven tegen iemands bezit, is er maar één geval bekend van een ter dood veroordeelde sodomiet. In de praktijk werd sodomie haast niet vervolgd. Wie toch veroordeeld werd, kreeg meestal de schandpaal, in die dagen één van de lichtste straffen die er bestonden.

Nochtans werden seksuele misdrijven ernstig genomen. (Kinder-)verkrachters werden geëxecuteerd en ook met pornografie werd niet gelachen. In theaterstukken lachte men juist wel met homo-erotische toespelingen en ook de pers ging er luchtig mee om, terwijl ze andere seksuele misdrijven behandelde met een opmerkelijk gebrek aan lichtvoetigheid.

Dit alles wil nog lang niet zeggen dat sodomie volledig aanvaard werd in het Engeland van de 17de eeuw. Volgens de wet was het verboden en in theorie waren de straffen zwaar. Er werd mee gelachen als met iets dat buiten de norm valt. Moralisten en clerici gingen ertegen tekeer, maar lieten er wel op de mensen niet teveel op rare gedachten te brengen door deze zonden in

detail te specificeren. Zelfs zij waren uiteindelijk veel bezorgder over het alledaagse gevaar van heteroseksuele promiscuïteit die de Engelse natie corrumpeerde. Algemeen kan men stellen dat sodomie wel negatieve reacties uitlokte, maar allerminst beschouwd werd als een afwijking met monsterlijke proporties – in tegenstelling tot pakweg twee eeuwen later.

The making of a buccaneer

De toegankelijkheid van de 17de-eeuwse Engelsman t.o.v. sodomie brengt Burg tot de conclusie dat de samenleving gelegenheid bood voor de ontwikkeling van homoseksualiteit en dat zij dit gedrag zelfs aanmoedigde.

De hoeksteen van de samenleving was niettemin het familieleven, gebaseerd op het heterohuwelijk. Velen hebben een voorstelling van het historische gezin als een uitgebreide familie-eenheid, met vele kinderen en verschillende generaties

onder één dak. Dit kwam wel voor, maar haast uitsluitend in de hogere klassen. Het gros van de gezinnen was niet veel omvangrijker dan onze Westerse kerngezinnnetjes. Zeker in de lagere klassen gold de algemene regel van één getrouwd koppel per gezin. Wie trouwde, ging elders wonen. Als zonen geen nieuw huishouden konden runnen, dan trouwden ze niet. De meeste gezinnen konden het zich echter niet veroorloven om al die kinderen in huis te houden. Dus stuurden ze hen rond hun 8ste of 9de levensjaar in de leer, of op het veld of als dienstmeiden en –knechten in een rijkere familie, tot ze de huwbare leeftijd bereikten. De omstandigheden waren er helaas niet altijd rooskleurig, dus gingen velen op de vlucht. Ook door de seizoensgebondenheid van de landbouw kwamen veel kinderen op straat terecht.

**Sodomie een (b)anaal
gegeven onder piraten:
louter speculatie?**

Dakloze kinderen waren een algemeen gegeven in de 17de eeuw en geen enkele poging om hun aantal in te perken slaagde. Ontsnapte leerjongens, armoezaaiers, bedelaars en jonge criminelen zwierven langs de Engelse wegen en vormden bendes in de steden. Deze zwervende bendes bestonden hoofdzakelijk of zelfs uitsluitend uit jongens. Zoals bij vele andere (sub-)culturen is het niet uitgesloten dat één of andere (homo-)seksuele *rite de passage* gebruikelijk was. Gezien de relatieve tolerantie voor homoseksuele handelingen en het gebrek aan vrouwelijke partners, stelt Burg dat sodomie deel uitmaakte van de algemene seksuele ervaringen van de jonge zwerfers.

Verdedigers van de theorie dat homoseksualiteit wordt verworven (en niet is aangeboren), zullen hier al gauw tot de volgende conclusies komen. Door hun jonge leeftijd pasten de bendeleden zich snel aan de condities en patronen van de groep aan. Aangezien ze buiten de heteroseksuele familiecontext opgroeiden, hadden ze bovendien weinig kans om een "normale" heteroseksuele socialisatie door te maken. Daarnaast speelde het sterke gemeenschapsgevoel een grote rol. De buitenwereld stond erg vijandig tegenover hen, maar onderling heerste een façade van loyaliteit. De sociale en psychische druk kwamen dus slechts uit één richting. Bendes boden bescherming en tal van andere voordelen; zich aanpassen aan de groepsnormen was een kwestie van overleven. Kinderen hadden vermoedelijk niet meer moeite om zich te voegen naar de seksuele moraal dan naar de andere typerende groepsgevoontes. Meer nog, in een dergelijke subcultuur kon seks met jongens voor sommigen al gauw meer betekenen dan een groepsvereiste of een surrogaat voor seksuele voldoening en kon

"If homosexuality can be acquired after the first years of life, then beggar bands were suitable places to do so."

het uitgroeien tot een "normale" manier om intieme en emotionele relaties aan te gaan.

De meeste piraten waren ooit jonge matrozen op overzeese schepen. De marine rekruteerde hun bemanning dan weer deels bij straatjongens. Het marineleven had een slechte naam en in oorlogstijd was er altijd gebrek aan nieuwe krachten. Soms hield men straatrazzia's en werden loslopende jongens ontvoerd om onder dwang aan te monsteren. Anderen dienden zich juist vrijwillig aan: uit economische noodzaak, maar soms speelden ook andere redenen mee.

Op lange afstandsschepen waren masturbatie en sodomie de enige beschikbare vormen van seks. Tijdens de zeldzame pauzes aan land, mocht de bemanning dikwijls niet van boord, en de meesten konden toch geen prostituees betalen. Situationeel homoseksueel gedrag was dan ook typerend voor marinierschepen, maar voor sommigen was seks met mannen eerder een voorkeur dan een laatste redmiddel. Er waren trouwens ook mannen die vrijwillig aanmonsterden, en het is niet ondenkbaar dat zij deels werden aangetrokken door het verre reizen met een exclusief mannelijke groep. Ze konden immers ook kiezen voor kustvaarten en kortere afstandstransporten, waardoor enig familieleven aan land nog mogelijk was.

De Caraïben

Niet alleen de marine was voortdurend op zoek naar vers bloed. De kolonies moesten ook bemand en bevrouwd worden. In de pioniersfase stuurde men alleen mannen om het harde werk te vervullen. De weinige vrouwen stuurde men eerder naar de tabaksplantages. De West-Indische neder-zettingen waren dus lange tijd *all-male* gemeenschappen – als men de slavinnen tenminste niet meerekent. Maar

slaven voerde men meestal evenredig in, zodat ze zich onder elkaar konden koppelen. Het merendeel van de kolonistenmannen kon zich geen vrouw veroorloven; voor hen was en bleef heteroseksueel contact immers strikt economisch gereguleerd.

De West-Indische koloniale bevolking was een allegaartje van gevangenen, zwervers, deserteurs en gedeporteerden – en een ideale voedingsbodempot voor piraterij en andere vormen van decadentie. Vooral Port Royal, hoofdstad van Jamaica, was een tijdlang een paradijs voor piraten; het werd ook het *Sodom of the Universe* genoemd. Om de zeden te verzachten, probeerde men het genderevenwicht in de Caribische kolonies te herstellen – echter niet op vraag van de plaatselijke bevolking, maar op officieel initiatief vanuit het vaderland. Het klinkt dan ook aannemelijk dat er zich misschien wel homoseksueel gedrag voordeed uit gebrek aan vrouwelijke aanwezigheid, maar dat ook omgekeerd de vraag naar vrouwelijke kolonisten gering bleef uit gebrek aan seksuele interesse.

Boekaniersseks

Bij gebrek aan studies over piraten-seksualiteit bekijkt Burg het beschikbare materiaal over gevangenen. Verschillende studies schatten het aantal mannelijke gevangenen met homoseksuele contacten op 30 tot 45%. Maar de contactfrequentie tussen gevangenen is meestal extreem laag. Verder is de ruimte erg beperkt en privacy zo goed als onbestaand. Hoewel schepen geen paleizen zijn, bieden ze in deze toch een gunstiger klimaat. Gevangenisstudies wijzen ook op een toename van homoseksuele contacten bij een verlaagde bewakingsorde. Burg blijft desondanks voorzichtig met het

**“And truly, Sir, I am not so much in love with any as to goe much abroad, they all be a company of sodomites that live there.”
Madam Margaret Heathcote, 1655**

transponeren van cijfers tussen twee erg verschillende gemeenschappen. Wel benadrukt hij het feit dat, naast zelfbevrediging, de enige mogelijke vorm van seksualiteit op piratenschepen bestond in homoseksualiteit. Het situationele karakter hiervan relativeert hij met de hierboven vermelde theorieën over jeugdige socialisatie en de theorie dat in sommige gevallen homoseksualiteit zou samenhangen met negatieve attitudes tegenover vrouwen...

Hoog tijd om dit controversiële onderwerp te onderbreken voor wat piratenpolitiek. Zeerovers vertoonden voor hun tijd buitengewoon democratische of zelfs anarchistische trekjes. Door de herinnering aan de onmenselijke mariniersdiscipline leefde er onder piraten een grote afkeer voor brute autoriteit. Op zee was wel een leider nodig, maar een kapitein was enkel kapitein bij gratie van de bemanning. De bemanning van andere schepen kon zich na hun nederlaag aansluiten door zich akkoord te verklaren met enkele artikelen. Eén van die artikelen was dat “geen jongen of vrouw zich onder hen mag voegen. Iedere man die betrapt wordt, iemand van dit laatste geslacht te verleiden en haar, verkleed, mee te nemen op zee, zal ter dood gebracht worden.” Er werd dus niet gelachen met meiden aan boord (al zijn er talrijke uitzonderingen). Het verdiende zelfs de doodstraf, terwijl pederastie slechts een gewone overtreding was.

Dat dit artikel seksuele relaties met jongetjes vermeldt, is slechts één aanwijzing van het frequente voorkomen van pedoseksuele relaties. De bekende pedofielen op piratenschepen waren nooit geïntegreerde leden van de bemanning, maar altijd

enigszins geïsoleerd of onbereikbaar. Zo waren er "the carpenter's boy", "the cook's boy" of "the fiddler's lad". Ook enkele beruchte zeeroverskapiteins hadden een jonge protégé. Hoewel deze jongens vaak niet beter behandeld werden dan slaven, gingen hun meesters soms door het vuur voor hen.

Ook onder volwassenen mannen beperkte de relatie zich vaak niet tot louter seks. Op volle zee werd de duurzaamheid van zo'n relatie immers niet bemoeilijkt door het sociale stigma en de kerkelijke en juridische veroordeling zoals in de vaderlandse maatschappij. Zo was er het fenomeen van *matelotage*, waarbij twee scheepsmaats zich verbonden tot wederzijdse steun en kameraadschap. Bij overlijden van de één ging zijn deel van de buit naar de ander. Die *matelots* hadden dan misschien een louter platonische relatie, maar dit doet toch wel erg aan een homohuwelijk denken ...

Let's talk about sex... Helaas! Ook dit aspect is slecht gedocumenteerd. Soms werd wel verwezen naar anale seks en wederzijdse masturbatie. Van fellatio wordt echter nooit gewag gemaakt. Dat had misschien (on-)hygiënische oorzaken, maar in het algemeen zou de variatie in de 17de-eeuwse seksuele gewoontes beperkter zijn geweest dan nu.

De Boekaniersgemeenschap

Piratengemeenschappen waren altijd tijdelijk. Ze vormden zich enerzijds aan boord. Zoals gezegd hadden piraten een eigen soort van democratie – en rechtssysteem. Er zijn enkele gevallen bekend van repressief optreden tegen sodomie, maar nooit was dit het enige of voornaamste vergrijp. Zo tolereerde men moeilijk interraciale seks of seks met heidenen. Uit de talrijke getuigen verslagen blijkt overigens dat het homoseksueel gedrag niet erg stiekem gebeurde – zoals ook seks in

het algemeen veel minder een privézaak was dan tegenwoordig.

Anderzijds ontstond er aan land een verschillend soort gemeenschap. Wanneer piraten na een goede overval een verlaten eiland of een andere veilige aanmeerplaats vonden, gold de maritieme hiërarchie niet meer. De buit werd verdeeld en men vierde een decadent feest met sloten alcohol... met alle gevolgen van dien!

Rest nog de vraag naar de genderrollen en –identiteit. Het lijkt er niet op dat sommige, minder 'mannelijke' piraten gedegradeerd werden tot speelgoed voor de rest van de bemanning. In die tijd associeerde men 'verwijfdheid' ook niet met sodomie – en omgekeerd. Maar net zoals voor de huidige *gays* was het ook geen populaire eigenschap. Voor sommigen omdat ze op mannen vielen, en niet op vrouwelijkheid. Maar algemeen was de piratenidentiteit er één van fysieke kracht, moed, uithoudingsvermogen en kameraadschap. Deze eigenschappen waren essentieel om in de gegeven omstandigheden te overleven. Hoezeer de mannen mekaar misschien beminden, het was er immers niet helemaal een paradijs.

Toch trekt Burg uit zijn onderzoek een optimistisch besluit: 'Aside from the production of children, homosexuals can fulfill satisfactorily all human needs, wants and desires, all the while supporting and sustaining a human community remarkable by the very fact that it is unremarkable. (...) The male engaging in homosexual activity aboard a pirate ship in the West Indies three centuries past was simply an ordinary member of his community, completely socialized and acculturated.'

Een vernieuwende kijk, voorwaar!

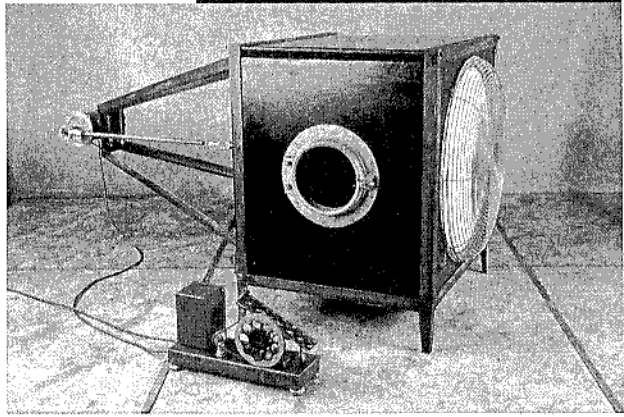
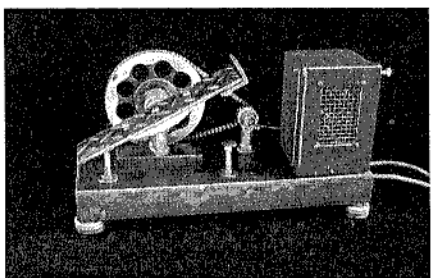
In: Days of War, Nights of Love - CrimethInc for Beginners (Canada 2007)

fall 1997

CRIMETHINC. FINISHES THE JOB FOR DADA

F. Markatos Dixon, member of the Paul F. Maul Artists' Group, entered his latest project, the Sub-Sub-Contra-Bass-Blaster, in a prestigious Manhattan art exhibition. The Sub-Sub-Contra-Bass-Blaster is an enormous apparatus that functions as a kind of homemade speaker, which emits the lowest frequencies of sound audible to humans. At opening night, when celebrities and critics from all over New York had gathered to sip champagne and swap literary references at the gallery, the proprietor asked Dixon to demonstrate his creation. When it was switched on, the deep tones of the 'Blaster ripped it loose from its poorly constructed base, and sent it leaping and starting around the gallery, paparazzi and starlets fleeing in terror before it. It smashed from wall to wall, decimating most of the sculptures and paintings in the room (for an estimated total damage of some \$240,000), and was able to chase almost the entire public in attendance (with the exception of Dixon, who stood aside, laughing hysterically) into the street, thanks to a built-in power generator, before finally shaking itself into pieces which lay vibrating on the sidewalk before a crowd of horrified onlookers. Dixon grabbed the tray of cookies off the buffet table and disappeared out the back

door, turning up later only to 'dissuade' the gallery owners from pressing charges—and inquire about his commission. €

spring 1998
CRIMETHINC. BALLET TROUPES DEBUT

A small army of people dressed in unwieldy costumes with restricted vision were directed by choreographer Jane E. Humble as they blundered through an unannounced performance of Marcel Duchamp's Rite of Spring for the benefit of specialists attending the yearly conference held by the *Journal of Atomic Scientists*. ☼

Poetic Terrorism

Hakim Bey, 1985

WEIRD DANCING IN ALL-NIGHT computer-banking lobbies. Unauthorized pyrotechnic displays. Land-art, earth-works as bizarre alien artefacts strewn in State Parks. Burglarize houses but instead of stealing, leave Poetic-Terrorist objects. Kidnap someone & make them happy. Pick someone at random & convince them they're the heir to an enormous, useless & amazing fortune--say 5000 square miles of Antarctica, or an aging circus elephant, or an orphanage in Bombay, or a collection of alchemical mss. Later they will come to realize that for a few moments they believed in something extraordinary & will perhaps be driven as a result to seek out some more intense mode of existence.

Bolt up brass commemorative plaques in places (public or private) where you have experienced a revelation or had a particularly fulfilling sexual experience etc.

Go naked for a sign. Organize a strike in your school or workplace on the grounds that it does not satisfy your need for indolence & spiritual beauty.

Graffiti-art loaned some grace to ugly subways & rigid public monuments--PT-art can also be created for public places: poems scrawled in courthouse lavatories, small fetishes abandoned in parks & restaurants, xerox-art under windshield-wipers of parked cars, Big Character Slogans pasted on playground walls, anonymous letters mailed to random or chosen recipients (mail fraud), pirate radio transmissions, wet cement...

The audience reaction or aesthetic-shock produced by PT ought to be at least as strong as the emotion of terror-- powerful disgust, sexual arousal, superstitious awe, sudden intuitive breakthrough, dada-esque angst--no matter whether the PT is aimed at one person or many, no matter whether it is "signed" or anonymous, if it does not change someone's life (aside from the artist) it fails.

PT is an act in a Theater of Cruelty which has no stage, no rows of seats, no tickets & no walls. In order to work at all, PT must categorically be divorced from all conventional structures for art consumption (galleries, publications, media). Even the guerilla Situationist tactics of street theater are perhaps too well known & expected now.

An exquisite seduction carried out not only in the cause of mutual satisfaction but also as a conscious act in a deliberately beautiful life--may be the ultimate PT. The PTerrorist behaves like a confidence-trickster whose aim is not money but CHANGE.

Don't do PT for other artists, do it for people who will not realize (at least for a few moments) that what you have done is art. Avoid recognizable art-categories, avoid politics, don't stick around to argue, don't be sentimental; be ruthless, take risks, vandalize only what *must* be defaced, do something children will remember all their lives--but don't be spontaneous unless the PT Muse has possessed you.

Dress up. Leave a false name. Be legendary. The best PT is against the law, but don't get caught. Art as crime; crime as art.

Vrijen aan de Leien

Op 4 juli 2007, the fourth of July, werden de Gentse Gras- en Korenlei tijdelijk autonoom verklaard. Als reactie op de repressie op muziek in de openbare ruimte van het historisch centrum (er blijkt een recent verbod in het politiereglement te staan), werd de onduidelijke en slecht gecommuniceerde wet aan de laarzen gelapt, en meer! De leien getransformeerd tot een TAZ, Tijdelijk Autonome Zone. Het was een mooie samenwerking tussen verschillende groepen en kollektieven. Een kleinschalige economie voorzag in biodranken en betaalbare, veganistische broodjes. Defensiewapens bestonden uit waterpistolen van de landqueers en seksuele perversie van de queer piratenvloot. De piraten enterden al eens een toeristenbootje en deelden alternatieve informatie uit. En natuurlijk was er muziek!

Meer info (de foto's zijn hiervan geplukt):

- <http://ovl.indymedia.org/news/2007/07/19050.php> (met link naar filmpje!)
- ovl.indymedia.org/news/2007/07/19031.php
- <http://liege.indymedia.org/news/2007/07/17472.php>
- galleryac.fotopic.net/c1319092.html

De Graswet der Vrege Leyen luydet:

Ge zeyt vrey, zolank ge mekandern niet sghaadet!

Bodemreghiten:

- *Geen privesbezit wordet erkend, tenzey voor muziekinstrumenten*
- *Bezit van gereedsghappen die als doel hebben het sghaaden ofte dooden van leevende weezenen kan ernstig bestraft worden*
- *Leger- noch polisiemaght worden erkend*
- *Geen staatsburgersghap is hier gekend*
- *Eenieder kreygt aziel (voor onbepaalde duur), die onze Bodemwet ende Grondreghiten ondersghreyft*
- *Allen zeyn geleykwaardig, ongeaght afkomst, geslaght, haarkleur, grootheyd der voeten, muziekkeuze, ongeaardheyd, geur ende zoo verder...*
- *Eenieder is vrey muziek naar keuze te maaken, tenzey tegenstanders een dris vierde meerderheid in purperen lompen gehuld, kunnen mobilizeeren)*
- *Eenieder geniet vreyheyd van meeninksuytink ende inspraak inzake relevante ende irrelevant onderwerpen*
- *Een menink is meer dan een uytpraak: alvorens ze te kunnen uytten, dient men ze te kunnen onderkouwven zonder vooroordelen ende feces*

Secularibus Populo Quiritibusque in Vrietalstem

(door en voor het volk en de andersgezinde vrije burgers op de Vrije Leien)

FREE LANES

Be a spectator and enjoy the show...

or take your life in your own hands and participate !

Here at the Graslei (Lane of Grass), rumours are spread of a prohibition to make music. Police are chasing away musicians, sometimes take away their instruments. But asked for any legal reference, the authorities give no answer. On the other side, at the Korenlei (Lane of grains), the construction of the Mariott Hotel 'accidentally' demolished the protected interior and a wall painting in the house next-door. If you take a look at the Post Building on the Korenmarkt, you will notice that the historical outer walls barely hide the logos of corporations, disclosing that your money is what matters. Stone is replaced by plastic. The common people of Ghent are increasingly banned from their own city centre.

But Ghent wouldn't be Ghent without a culture of resistance. Today, we are taking back the lanes for the people. We make it a place everyone can have fun without bullshit. Our weapons are music, creativity and sexual perversion.

Today we declare this zone autonomous !
THE FREE LANES ARE BORN !!

---

over de Gentse binnenstad

ALLÉES LIBRES

*Soyez spectateurs et savourez le spectacle...
... ou prenez votre vie en main et participez !*

De sombres nuages s'entassent au-dessus du centre de Gand. La culture doit céder sa place au pouvoir et au marché. Il semble interdit de jouer de la musique sur l'Allée aux Herbes (Graslei). En tout cas, si vous sortez votre guitare, on vous demande 'gentiment' de déguerpir. Sur l'Allée aux Blés (Korenlei), pendant la construction de l'hôtel Marriott au luxe insolent, on détruit « accidentellement » l'intérieur protégé. Et dans la maison bleue à côté, la peinture murale fut gravement endommagée. Jetez donc un coup œil dans l'ancienne poste qui avoisine le Korenmarkt. La magnifique façade n'y forme qu'une mince couche derrière les insignes criards de multinationales assoiffées d'argent. La pierre fait place au plastic. Petit à petit le Gantois moyen se voit banni du centre-ville.

Mais Gand ne serait pas Gand sans une culture de la résistance. À l'ombre de la société se forme une coalition prête à défendre son patrimoine et à rendre l'espace public au public.

Aujourd'hui, pour le peuple, nous reprenons les Allées. Nous en faisons un lieu où tout le monde peut s'amuser sans trouble-fêtes. Nos armes sont la musique, la créativité et le libre acte sexuel.

Aujourd'hui nous appelons à la zone autonome !

LES ALLÉES LIBRES SONT NÉES !!!

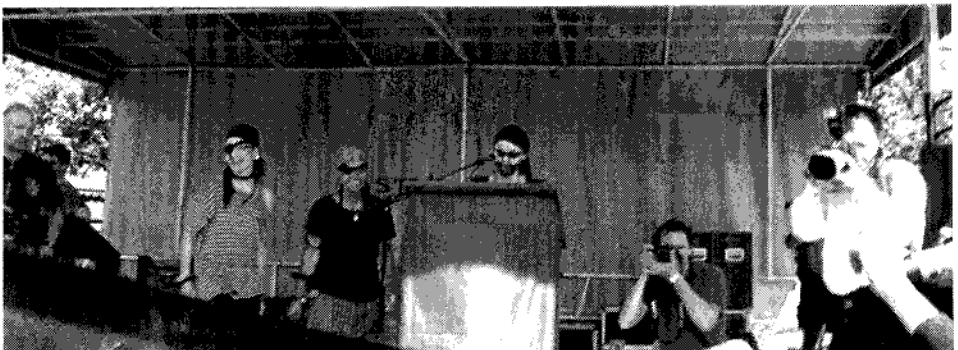
1 mei 2007: Feest van de Achteruitgang

filmpje: volg de link via <http://ovl.indymedia.org/news/2007/05/16348.php>
persoonlijk verslag van jagua: <http://ovl.indymedia.org/news/2007/05/16351.php>
speech Piraten van Utopia: <http://ovl.indymedia.org/news/2007/05/16350.php>
mama, moet ik de wereld ook om zeep werken? **Oproep van eco-activisten:**
<http://ovl.indymedia.org/news/2007/04/16323.php>

ACHTERUIT -GANG
Op 1 mei vieren we onze sociale verworvenheden!
We lopen achterwaarts naar de Vrijdagmarkt!
Start om 11u aan de Vooruit!
Euromayday Gent <http://euromayday.org>
Trek flexibele schoenen aan en dynamische kledij!

De Gentenaar, 2 mei 2007

GENT - Op 1 mei vieren alle socialisten feest en komen er boze betogers een beetje van hun neus maken. Dat was ook gisteren het geval. Freya, traditiegetrouw in pittig rood, liet dat niet aan haar hart komen. Ze voerde de troepen aan die triomfantelijk door het zomerse Gent opstapten, waarna de stad werd overspoeld door toeristen uit eigen stad die de Dag van de Arbeid kwamen vieren op de terrasjes en in de parken. Uiteraard liepen zowat alle SP.A-politici en militanten mee op in de indrukwekkende stoet. Een paar tientallen mensen liepen achterwaarts mee in de stoet. Zij wilden hiermee het signaal geven dat het achteruitgaat met onze sociale verworvenheden. Ze droegen bordjes met nieuwe verworven 'rechten': recht op ontslag, recht op verplicht solliciteren, recht op leven onder de armoedegrens, recht op illegaliteit. Even werd het podium beklommen om naast Freya Van den Bossche hun eisen uit te schreeuwen. Maar er kwamen geen rellen van. (rm)

Vrouwenmars in Chili

Reporter ter plaatse

Op 25 november werd dit jaar ook in Chili een mars gehouden tegen geweld op vrouwen. Een actueel thema aangezien het dodencijfer van door hun man vermoorde vrouwen dit jaar de 50 al overschrijdt.

De mars was meer dan 5000 vrouw sterk en trok door de hoofdstraat van het nachtelijke Santiago. Het overgrote deel van de aanwezige mensen waren in het wit geklede vrouwen gewapend met fakkels, plakaten en spandoeken. Opvallend en sterk was de heterogeniteit binnen de vrouwengroepen in termen van leeftijd. Het zeer duidelijk te zien dat de mobilisatie verlopen was via de wijkwerkingen die door wijkbewoonsters zelf uit de grond gestampt waren.

Dat de vrouwenorganisaties in Chili sterk zijn betekend meer dan alleen een 'hoera' voor de vrouwen: het is een statement. De Chileense maatschappij heeft nog steeds te kampen met de verlammingen van haar sociaal weefsel die tijdens de fascistische dictatuur zijn opgetreden, een verlamming die de intrede van een schaamteloos neoliberalisme heeft mogelijk gemaakt. Sterk georganiseerde groepen ademen niet alleen een interne ondersteuning uit, maar dragen in zich ook de mogelijke kiem van een nieuw tijdperk. Een tijdperk waarin de schaamteloze economische misbruiken, de geweldplegingen van de kant van de staat en de leegte van de media worden gestopt. Het is immers op zijn plaats hier als kanttekening te vermelden dat de vrouwen-groepen de eerste waren die in volle dictatuur op straat zijn gekomen om hun vermiste familieleden en geliefden terug op te eisen. Daardoor hebben zij een enorm belangrijke impuls gegeven die uiteindelijk leidde tot het einde van de Pinochetistische dictatuur. (*)

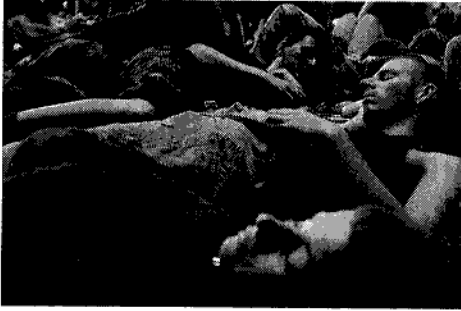
Opvallende groepen binnen de betoging waren de travestieten (die verrukt waren dat de politie hen deze keer niet sloeg en wegjaagde), de holebi's (met nadruk op L.E.) een klein brokje antifa-skinheads, een handvol punks, een communistisch vrouwenblok, een anarchafeministisch blok, en de her en der tussenuitstekende queervlag.

Als eerder observerende meestapper was het leuk de vele slogans tegen geweld ook naar politiegeweld gerefereerd te horen, de kreten aan het adres van de mannen om zelf te koken en te strijken in ontvangst te nemen en de oproep van de lesbische blokken om wat meer te masturberen ter harte te nemen. Jammer was het ontbreken van een aanval naar de media. De rechtse mediakanalen zijn er vreselijk goed in om alle vrouwenmoorden het meest uitvoerig in de media te brengen, maar zelf eens een mannelijke blote bil tonen, zelf eens de vrouwen niet van die vernederende rollen geven in hun praatprogramma's zit er niet bij. De media blijft getrouw haar prut uitzenden waarbij man en vrouw wordt opgezadeld met het beeld dat hun leven schamel en waardeloos is, de gemiddelde Chileense veel te bruin is van huidskleur en dat de bevrijding te koop is in setjes van zes en met afbetaling op termijn.

Aan het adres van de Chileense vrouwen - go madammen go, geeft er hier een fameuze lap op. Jullie mnassale aanwezigheid in de straten bevestigd dat jullie een nieuw soort maatschappij aan het opbouwen zijn, vanuit je huiskamers tot in alle straten.

- Une nuit
notre jour viendra -

(*) andere factoren speelden hier zeker ook mee, maar dat is de plek niet om het te vermelden. De durf om in die tijd op straat te verschijnen alleen al is wonderlijk.

Queers against G8

persoonlijke indrukken van een Gentse reïflicker

Zowel op politiek als op persoonlijk vlak hebben de G8-acties in Heiligendamm in juni 2007 voor mij een enorme boost betekend. Nooit eerder hebben zoveel mensen deelgenomen aan radicalere actievormen (bijv. blokkades i.p.v. demo's), en zijn deze zo goed geslaagd. (Sommige blokkades hebben 2 dagen en 2 nachten standgehouden! De deelnemers aan de top zelf konden op sommige momenten nog enkel via de lucht of het water hun conferentie bereiken, en velen helemaal niet.) Daarnaast staan magnifieke beelden in mijn geheugen gegrift, en werd ik geregeld door sterke gevoelens overmand. Nu kan dat ook te maken hebben met de emotioneel/ existentieel gevoelige staat waarin ik mij bevond, maar tegelijk was ik daardoor ook meer ontvankelijk voor de intensiteit van het hele gebeuren.

Een van de beelden die ik jullie niet wil ontzeggen is dat van de tienduizenden mensen op weg naar de blokkades, als een gigantisch gewelddoos anarchistisch leger, over groene heuvels en door bossen, elkaar over beekjes helpend, elkeen rekening houdend met haarzijn affiniteits-groepje. En eenvoudigweg door onze enorme aantallen steeds weer de eveneens reusachtige politiemacht verschalkend. En wat met het gevoel in te slapen op een openbare weg – omringd door duizenden anderen, brandende kampvuren, geuren-de gaarkeukens – en opkijkend naar de sterren tussen twee rijen prachtige bomen? Al kunnen we de eco-sociale apocalyps niet stoppen, deze krachtige energiebundeling kan niemand ons nog ontnemen, toch? De laatste avond van de blokkades brak er een spontane streetrave uit, waarbij de voorbijmarcherende *Bullen* (flikken) werden uitgenodigd door een uit vele kelen klinkend 'Mittanzen! Mittanzen!'. Ik meende dat ik enkelen zag twifelen...

Maar ook de queer barrio heeft ongetwijfeld bijgedragen aan de positieve energie die ik met deze week associeer. Het was de tweede keer dat er een queer barrio opgezet werd, en dit werd duidelijk zeer gewaardeerd door heel wat actievoerders. In de eerste plaats natuurlijk omdat er een veilige plek was voor radicale queers om samen te zijn, te koken en te leven, en om van daaruit deel te nemen aan de consensus-structuur van het kamp en aan de massale acties. Twee jaar geleden in Gleneagles verbleven er ongeveer 50 mensen in de queer barrio, nu op zijn hoogtepunt zeker 250! Er was een grote aanwezigheid van transgenders, en ook heel wat niet-Europeaanen hadden er hun weg naartoe gevonden. De relatie met de ernaast gelegen 'feminist/ women/ lesbian/ transgender'-barrio (ongeveer 40 mensen) was niet helemaal duidelijk, behalve dan dat deze verboden terrein was voor bio-mannen. De keuken van de queer barrio werd een beetje overrompeld door de onverwacht grote opkomst, en al helemaal door de vraag van onze buur-barrio om ook mee te mogen eten.

Toch verliep de zelforganisatie van de queer barrio redelijk vlot. We hadden naast een eigen voku (volkskeuken) ook een chill-out ruimte (ook wel voor lichamelijke interactie gebruikt), info-hoek, bar en kampvuur. Er werden workshops zoals 'emotionele impact van acties en politiegeweld', 'transgender en gearresteerd worden' en yoga georganiseerd. Maar ook in het ruimere Dissent-actiekamp in Reddelich was er een zichtbare queer aanwezigheid en engagement. Of het nu plenums, toiletonderhoud, keukens of nachtwacht betrof. Het feit alleen al dat een stel transflickers en reïpotten opdaagde om de nachtelijke veiligheid te verzekeren van de slapende stoere anarcho-meisjes en -jongens kan tellen qua beeldvorming, vind ik.. (Die nacht werd trouwens

door Rosa aangekondigd als 'de perfecte gelegenheid om te gaan cruisen'.) Queer barriobewoners brachten ook andere verbeteringen aan, zoals het uitbreiden van de douche-uren 'man/vrouw/mixed' met 'trans-en interseksuelen'.

In het algemeen was er in het kamp een goed gender-evenwicht, en was er aandacht voor sexismen en seksueel geweld. De 'anti-sexist awareness group' had een permanente bereikbaarheid en een 'safe space' tent voor slachtoffers van enig welk seksueel geweld (deze werd trouwens - toeval of niet - in de Queer Barrio geplaatst).

Ook is de aanwezigheid van een queer barrio niet te onderschatten wat betreft het vormen van een politiek en persoonlijk netwerk tussen radicale queers uit verschillende regio's. Deze zijn immers niet beperkt tot de bekende trekpleisters zoals Berlijn of Barcelona. Heel wat mensen zijn ook geïnteresseerd in het creëren van (eco)queer leef- en woonvormen buiten de stad. Ook op emotioneel en persoonlijk vlak leek de queer barrio voor heel wat mensen iets te betekenen. De behoefte aan knuffelen en affectie bleek nog groter te zijn dan die aan sex. Bij het kampvuur kropen mensen steeds dichterbij en zaten uiteindelijk met z'n vijven in elkaar verstrengeld, strelend en knuffelend. Toch iets wat je in de 'niet-queer' barrioes heel wat minder ziet.

Een queer barrio zou niet zijn zonder cabaret, dus nam een Amerikaanse versie van onze eigenste Rona het op zich om een 'campfire cabaret' te organiseren. Het begon - zoals steeds - met zeer weinig acts, maar gaandeweg kwamen mensen los en kregen we memorabele dingen te zien als 'consensus haarknippen' of hilarische, wankelende Spaanse flamenco-drag. Mensen uit alle andere barrioes stroomden toe en voor onszelf was het ook een moment van ontlading tussen de vele plenums en acties door. En het toont - net als op het Queer Kafee in Gent - de enorme creativiteit die aanwezig is en kan opbloeien in een warme, niet-competitieve context.

Wat mezelf betreft betekende de Queer Barrio in ieder geval dat ik me weer meer deel voel van een groeiende gemeenschap van mooie, radicale, gevoelige en inspirerende mensen. Een zeer helend tegengif tegenover het groeiende gevoel van vervreemding dat ik in deze doldraaiende megamachine ervaar. Het lijkt me dan ook een spannende gedachte deze beweging te versterken door ergens de komende jaren een radicaal ecologisch queer kamp te organiseren.

(*aan allen die zich hiervoor geroepen voelen, spreek me aan !!*)

Later deze zomer heb ik samen met een lieve Amerikaanse activist die ik in de queer barrio leerde kennen nog een gathering bijgewoond op Folleterre, een Radical Faerie Sanctuary in de Vogezen. Radical Faeries zijn queers (oorspronkelijk vooral homomannen) die hun gemeenschap bouwen in de natuur, en er een geheel eigen DIY-spiritualiteit op na houden (denk: rituelen in drag, orgieën op een versierde boerderijzolder, composttoilet en houtkachel, zelfvoorziening en een intense natuurbeleving...). Een interessante aanvulling op het meer politieke queer gebeuren, als je 't mij vraagt. Zoensel, dimitri.

<http://queersagainstg8.blogspot.com/>
www.queeruption.org
www.folleterre.org
www.radfae.org
dimitrienpont@hotmail.com

Queeruption and I

How do you queerupt and what are the consequences?
Chaos, uncontrolled chaos!

by kimmik, 2004

An industrial area in Amsterdam. A wharf full of new, bizarre buildings. One remains from older times and with its brown bricks it reminds us of colonial racism. Afrika / De Zwijger is the weirdest construction of all. A brand new bridge runs right through it. Qué simbolismo! A breakthrough, an excavation (of power systems), a space in between (genders and sexualities), a connection, a union (of intersecting minorities). Wonderful! But just try and sleep there... Trucks, motorbikes and machos in pimped up cars, will hit your ears.

A house on the wharfs of Amsterdam accommodates about 250 queers from June 1st till 7th. When I arrive on the 2nd there are already a lot of people I know from different countries. This must be some kind of home. More and more people are arriving who usually go to the Bata. The Queer Movement has obviously got too big to fit into that tiny bar in Barcelona.

So what does it mean to queerupt? Now, afterwards, I think I understand. We want to break down the patriarchal, homophobic, gender dichotomic, racist and capitalist straightjacket until a humane, collective, self-governed chaos remains, an endless variety of free individuals. That was already clear. But like anyone who wants to change the world, we too have to start with ourselves.

I start in the Baby World workshop. A cocoon bathing in soft light and soft music. Drawing, sucking lollypops, playing games. I am woman nor man, gay nor straight. I am a child and I like teddy bears. Born again and ready for the Sex Party. In the tiny mirror of the bathroom door I fix myself some gender accessories, that is, some sideburns and a subtle goatee. Boys suddenly turn their heads. I have the greatest time on the disco dance floor letting out my inner queen. Suddenly my butchness can relax for a while. I break the ice in the exhibitionist room and at once someone else breaks the rules. With the DIY argument she joins me in the space that was meant for individual exposure. We see parts of ourselves on the tiny camera screen; at the same time the audience next door enjoys the black and white version, projected over hysteric Italian porn. After us many others follow. The ice is broken, but it remains cold in the sex spaces. The flirt room, on the contrary, flows and billows with dancing, sweating bodies. I go to and fro to cool off and warm up. Play around with the ropes and whips. Still got to practise a lot. It's getting late. I hang around in the lost space between the women's slot and the dark rooms, when suddenly... Flash!

Another picture? The light in my eyes reflected in a mirror? It's the hardcore punk I saw yesterday and who almost scared me. Tough, tight, an harness of metal jewels and clenched flames in the eyes. They hitch onto mine. Hilarious first line: "What are *you* doing here?" "And *you*?" Stays cool. Invites me anyway... for a spliff. Nice. Halfway the joint I surprise myself when I put my hand on his thigh, straight through the armour, then get surprised by a hand on mine. Even then I don't expect a kiss, fierce and eager and sharp from teeth and piercings. Let alone the matter-of-fact remark: "I want to fuck you." And so sisters became brothers and brothers became hardcore rubberfags. Transgression. Initiation rituals. Fantasies in progress of accomplishment. Fumbling with charming control. Different kinds of harnesses.

Do you wonder who we are? Shall I reduce this encounter to make it fit into understandable, restricting categories? There you are: hippie meets punk. But we have the same age. A friend from the Bata comes to me and asks me in despair: "Who am I? You must tell me! Give me your medical diagnosis!" I am not making this up. I tell him he's young. I am quite sure of that in his case. On stage somebody is yelling about not wanting, not having to define oneself.

Different stuff is happening on Queeruption 6, but still, mainly fucking. Fuck gender. Fuck the war. Fuck the pope but use a condom. And shitting. Being fed by wonderful vegan food we 300 queers shit like animals. It isn't long before a "quite straightforward problem" concerning the sanitary facilities rises. A diy'er improvises an alternative pot. However bad it smells, I always abide long minutes on the toilets, retrieving myself in the oral pleasures of a cigarette transforming into an anal revelation.

Meanwhile people entrust me with their revelations. Excitement in pure *A Fish Called Wanda* style by hearing Dutch. Female ejaculations, sneakily in the kid's room – this sacred space was bound to get sexualised eventually. Personal revolutions having discovered the Freelax, a reusable little jewel to pee standing. Male privileges are falling by heaps.

Me and my mate pretend to ignore each other in public, pretend it's only sex what we're having – however queer and at the same time familiar this might be. In the sex spaces (left open almost the entire week) we play it hard, but above the passing trucks we sleep like cuddly insomniacs. I close my eyes and already I can't picture that handsome face anymore, it's that intangible. Is that what happens when gender becomes blurred? Or just when you get focused too much on one person? Hell, no! Abajo la pareja! We don't want to get stuck in any pairing off.

And then it's Saturday. We queers are supposed to add strength and extravagance to an anti-fascist demonstration. Call me chicken, but I prefer a shower at a friend of a friend's place. It ends up in a little party watching censored hard-core gay porn. I seem to be almost the only one who gets touched by it. Might have seen too many porn movies already to be disgusted by the medium's singularities. This is the better work, moreover made by volunteers and not for the money. Obviously, a publicly sponsored TV-station can't permit itself to broadcast it. We have the honour and (I at least) the pleasure to watch it and to enjoy a spontaneous (post)porn discussion workshop.

Back in the Afrika squat we hear that roughly all anti-fascist demonstrators have been arrested. A tense night of endless waiting and boring parties follows. I feel like a fool, almost like a worried wife waiting for the guy she married in a hurry because he had to go to war. I should have gone too, to calm them all down with my hippie vibes. Yeah, right. Some people, having come back and still waiting for others, discharge themselves from the tension by smudging each other with soy sauce and olive oil, licking it off, dancing half-naked and showering it away with buckets of ice-cold dirty canal water. I observe it all, numb and paralysed.

At last, the merciful summer sun brings the last lost sons back and I, fucked up after a sleepless night, can breathe again. The next day I am going home, ready to catch up some sleep and let the swirling snowflakes in my head come to rest. It will take some long nights and dazedly days.

Queeruption, een DIY queer festival, kan georganiseerd worden waar en wanneer mensen het zelf willen. Deze zomer gebeurt dat in Rome (1-7 juli 2008). Het festival vindt meestal plaats in een kraakpand. <http://queeruption.org>

Anderzijds zijn er hier en daar ook initiatieven om langdurige queer kraakpanden op te zetten. In Berlijn bestaat nog steeds het **Tuntenhaus** (flikkerpand), al is het nu geen kraakpand meer <http://tuntenhaus-berlin.de>

In Barcelona was er het **Okupa Queer** (2004-2005). De evoluties in dit pand worden vergeleken met het concept van Queeruption in "Long Live Temoratiness: Two Queer Examples of Autonomous Spaces", gepubliceerd in het internetmagazine *Affinities: A Journal of Radical Theory, Culture, and Action*, Vol 1, No 1 (2007) – te lezen op: <http://journals.sfu.ca/affinities/index.php/affinities/article/view/3/41>

Een **kraakhandleiding** werd samengesteld om mensen die zich in een problematische woonsituatie bevinden of de leegstand willen bestrijden wegwijs te maken in de praktijk van het kraken. Kraken is waarschijnlijk iets dat zo oud is als de mensheid; altijd hebben mensen die het niet breed hadden zich ongebruikte dingen van anderen toegeëigend, vaak waren dat ongebruikte gronden, bossen of leegstaande woningen en fabriekspanden. Op deze manier voorzagen de mensen zichzelf in hun basisvoorzieningen (voedsel, verwarming, een dak boven hun hoofd) zonder daarbij afhankelijk te zijn van aalmoezen – ze waren zelfredzaam. Wanneer je gaat kraken, ben je dus geen zonderlinge outcast; je plaatst jezelf in een eeuwenoude traditie van verzet en streven naar autonomie.

Hoewel mensen om verschillende redenen gaan kraken, is er toch iets dat al die bezetters verbindt: hun handelen weerspiegelt de opvatting dat het *eigendomsrecht ondergeschikt is aan het gebruiksrecht*. Je hebt recht op iets omdat je het gebruikt en nodig hebt, niet omdat je er de eigendomspapieren van hebt. In de kraakhandleiding vind je zowel praktische als juridische informatie die het kraken van een woning makkelijker maken. Te vinden in de Anarchistische Infotheek (Annonciadenstraat 16, 9000 Gent), open op woensdag en zaterdagmiddag, en op <http://users.skynet.be/fa255099/ExterneBestanden/Handleiding%20Kraken.htm>

The Situationist International, a body of ultra-radical theorists and ex-artists, is often cited as having the most lucid account of what the revolution of May 1968 was about. The ideas and actions of the S.I. are certainly an important part of the ancestry of the CrimethInc. collective, but we're not going to write about them here. They've been discussed and analyzed enough already by careerist culture-industry commentators who, knowingly or not,

have endeavored to undermine their efforts to change the world by presenting them as mere history (and thus, in the case of said careerists, just another subject to research—for profit). The real way to pay them homage is to do what they were doing, stealing their ideas to use where appropriate, rather than contemplating them as a part of what they would have derided as the Spectacle of History (i.e., the history of the Spectacle). ✨

m: I AM A CYBERFEMINIST, working with technology and mostly questioning why. I refuse to give a definite answer. A future beyond gender?

I choose my tools properly, connected with their political and legal discourse.

I float between the 'battle' of old and new modes distribution, between being a pirate and the ~~institution~~ alternatives of copyright. Yes, I hack, crack but rather use free software and yes I download, but I consider every mediatic production as public domain, as a shared story... and how can you own narrativity? For acquiring content, seeding and leeching is an answer. Nobody is the "original distributor" everybody who downloads is sharing. Yes, I believe in sharing contents and free exchange of information. The body of knowledge and innovation is for me (an) open source; free of rights, free of ownership. Read open source as a movement to decentralize technologies and revolutionize our ability to follow, support, and influence.

b bB: Als je je buit nog wil vergroten, hier een paar ideetjes:....

wat je me een keer op het QK vertelde, over hoe het gebruik van vrije software jezelf verandert, over het deel uitmaken van een brede, radicale gemeenschap, over hoe "louter instrumenten" niet louter instrumenten zijn en hoe een bewuste keuze je achter de schermen brengt van het systeem zelf, over het systeem in al zijn betekenissen.

m: Queerfeminism only exists in its plural.

This text is compiled with the following references & tools:

operating system:

linux distributiesysteem	www.ubuntu.com
linux distributiesysteem	www.debian.org

software:

internet browser	www.mozilla.com/firefox
email client	www.mozilla.com/thunderbird
wordprocessor, spreadsheet, slideshows	www.openoffice.org
lay-out software	www.scribus.net
vector and illustrations	www.inkscape.org
image processing	www.gimp.org
sound processing	audacity.sourceforge.net
videoplayer & streaming	www.videolan.org
blog	www.wordpress.org
BitTorrent client (seed&leech)	azureus.sourceforge.net

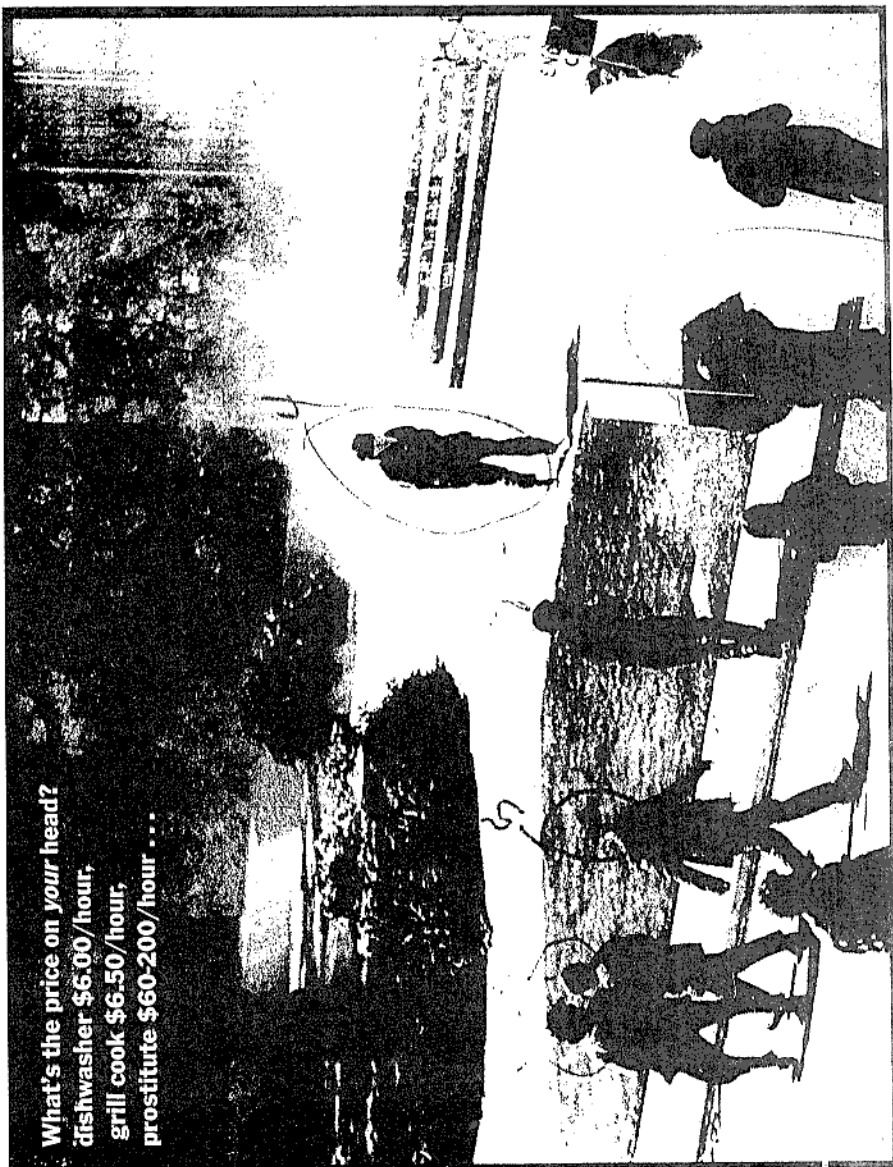
search engine:

Bittorrent tracker	www.thepiratebay.org
Prelinger videoarchives	www.archive.org
Gutenberg book project	www.gutenberg.org
Instructables	www.instructables.com

context:

bolwerk	www.ooooo.be
old boys network (reading room)	www.obn.org
constantvzw cyberfeminism	cyberf.constantvzw.org
politics after the net	www.metamute.org
steal this film	www.stealthisfilm.com
?copyright?	www.creativecommons.org
indymedia	www.belgium.indymedia.org

**What's the price on your head?
dishwasher \$6.00/hour,
grill cook \$6.50/hour,
prostitute \$60-200/hour . . .**

*"In a world turned upside down, you
have to be a thief to be an honest man."
—Mike Fromage, author of
Gebenna: One Man's Quest for Vengeance*

Why I Love Shoplifting

featuring our friends,
the mischievous
Soy Milk and Tofu

Nothing compares to the feeling of elation, of burdens being lifted and constraints escaped, that I feel when I walk out of a corporate store with their products in my pockets. In a world where everything already belongs to someone else, where I am expected to sell away my life at work in order to get the money to pay for the minimum I need to sur-

vive, where I am surrounded by forces beyond my control or comprehension that obviously are not concerned about my needs or welfare, it is a way to carve out a little piece of the world for myself—to act back upon a world that acts so much upon me.

It is an entirely different sensation than the one I feel when I buy something. When I pay for something, I'm making a trade; I'm offering the money that I bought with my labor, my time, and my creativity for a product or service that the corporation wouldn't share with me under any other circumstances. In a sense, we have a relationship based on violence: we negotiate an exchange not according to our respect or concern for each other, but according to the forces that we can bring to bear on each other. Supermarkets know they can charge me a dollar for bread because I will starve if I do not buy it; they know they can't charge me four dollars, because I will buy it somewhere else. So our interaction revolves around unspoken threats, rather than love, and I am forced to give up something of my own to get anything from them⁹.

Everything changes when I shoplift. I'm no longer negotiating with faceless, inhuman entities that have no concern for my welfare; instead, I'm taking what I need without giving anything up. I no longer feel like I am being forced into an exchange, and I no longer feel as if I have no control over the way the world around me dictates my life. I no longer have to worry about whether the pleasure I receive from the book I purchased was equal to the two hours of labor it cost me to be able to afford it. In these and a thousand other ways, shoplifting

---

⁹ In a love relationship, conversely, people usually think of themselves as benefiting from giving to others, and vice versa.

makes me feel liberated and empowered. Let's examine what shoplifting has to offer as an alternative way of consuming.

The shoplifter wins her prize by taking risks, not by exchanging a piece of her life for it. Life for her is not something that must be sold away for seven or eight dollars an hour in return for survival; it is something that is hers because she takes it for herself, because she lays claim to it. In stark contrast to the law-abiding consumer, the means by which she acquires goods is as exciting as the goods themselves; and this means is also, in many ways, more praiseworthy.

Shoplifting is a refusal of the exchange economy. It is a denial that people deserve to eat, live, and die based on how effectively they are able to exchange their labor and capital with others. It is a denial that a monetary value can be ascribed to everything, that having a piece of delicious chocolate in your mouth is worth exactly fifty cents or that an hour of one person's life can really be worth ten dollars more than that of another person. It is a refusal to accept the capitalist system, in which workers have to buy back the products of their own labor at a profit to the owners of capital, who get them coming and going.

Shoplifting says *NO* to all the objectionable features that have come to characterize the modern corporation. It is an expression of discontent with the low wages and lack of benefits that so many exploiting corporations force their employees to suffer in the name of company profits. It is a refusal to pay for low quality products that have been designed to break or wear out soon in order to force consumers to buy more. It is a refusal to fund the environmental damage that so many corporations perpetrate heartlessly in the course of manufacturing their products and building new stores, a refusal to support the corporations that run private, local businesses into bankruptcy, a refusal to accept the

etc. etc.

AFVAL EN GENDER – pipi/kaka en m/v

Beatriz Preciado

Voorbij de nationale grenzen verdelen duizenden gendergrenzen elke vierkante meter van de ruimte die ons omringt. Daar waar de architectuur zich simpelweg in dienst lijkt te stellen van de meest primaire natuurlijke behoeftes (slapen, eten, plassen, zich ontlasten...), zijn haar deuren en vensters, haar muren en openingen stille operatoren van de meest discrete en effectieve gendertechnologie (4).

Nemen we het voorbeeld van de openbare toiletten. Vanaf de 19de eeuw maakten deze opgang in de Europese steden als instituten van de bourgeoisie. Oorspronkelijk bedoeld als oplossing voor het lichaamsvuil in de stedelijke ruimte (5), veranderden ze meer en meer in cabines ter bewaking van het gender. Het is niet toevallig dat de geboorte van de bourgeoisie een nieuwe fecale discipline oplegde en dat tegelijkertijd nieuwe domestieke en huwelijks-codes ingeburgerd raakten. Deze codes vereisten een ruimtelijke herdefinitie van de genders en maakten zich medeplichtig aan de normalisering van heteroseksualiteit en de pathologisering van homoseksualiteit. In de 20ste eeuw ontwikkelden de openbare toiletten zich tot authentieke publieke cellen van inspectie, waarin elk lichaam wordt beoordeeld op zijn geschiktheid,

**Men vraagt niet
of je moet pissen
of kakken; al wat
telt is je GENDER**

volgens de geldende codes van mannelijkheid en vrouwelijkheid.

Op de deur van elk wc, als enig teken, een genderinterpellatie: mannelijk of vrouwelijk, dames of heren, snor of bloemetje, broek of rok, gleufhoed of sombrero. Alsof je naar het toilet moet om je gender op(nieuw) te maken en niet om je te ontdoen van urine of onverteerbare etensresten. Men vraagt ons niet of we moeten pissen of kakken, of we diarree hebben of constipatie; niemand interesseert zich in de kleur of de grootte van onze drollen. Het enige wat telt is het GENDER.

Nemen we bijvoorbeeld de toiletten van de luchthaven George Pompidou in Parijs, rioolput van internationale organische restanten temidden van een circuit waardoor de mondialisering van het

kapitaal stroomt. Laten we binnengaan in de dames-toiletten. Een ongeschreven wet geeft de toevallige wc-bezoekers het recht om van elk nieuw lichaam dat

de drempel overschrijdt het gender te onderzoeken. Een kleine menigte van vrouwelijke vrouwen, die vaak één of meerdere spiegels en wastafels delen, ageren er als anonieme inspecteurs van het vrouwelijke geslacht. Ze controleren de toegang van de nieuwe bezoekers tot de verschillende privé-compartimenten, waarin zich ergens tussen de netheid of de smeerboel een closetpot verbergt. Hier manifesteert de publieke controle van de heteroseksuele vrouwelijkheid zich in de

⁴ Ik gebruik hier de uitdrukking van Teresa De Lauretis, om de cluster van instituties en technieken, van bioscoop tot openbare toiletten, te benoemen, die de waarheid van mannelijkheid en vrouwelijkheid produceren. Zie Teresa De Lauretis: *Technologies of Gender*, Indiana University Press, Bloomington 1989.

⁵ Zie Dominique Laporte: *Histoire de la merde*, Christian Bourgois Editeur, Parijs 1978 en Alain Corbin: *Le miasme et la jonquille*, Flammarion, Parijs 1982.

eerste plaats door middel van de blik, en slechts in geval van twijfel door middel van het woord. Om het even welke genderambigüiteit (excessief kort haar, gebrek aan make-up, dons dat een schaduw werpt in de vorm van een snor, een iets te affirmatieve manier van lopen...) zal een ondervraging vergen van de potentiële gebruiker, die zich vervolgens verplicht zal zien om de coherentie van haar wc-keuze te

verantwoorden. "Hé, u heeft zich van toilet vergist, de mannen-wc is naar rechts." Een te groot aantal genderkenmerken die aan de andere wc's worden toegeschreven zal de bezoeker onherroepelijk dwingen de mono-geslachtelijke ruimte te verlaten, op straffe van een verbale of fysieke sanctie. In laatste instantie is het altijd mogelijk een openbare autoriteit op te roepen (meestal een mannelijke vertegenwoordiger van de staatsoverheid) om de overloper (ongeacht of die van het mannelijke of vrouwelijke geslacht is) uit te zetten. Als we dit genderexamen hebben doorstaan en erin slagen om één van de cabines te bereiken, treffen we een kamer van 1 op 1,5 m² aan, die de besloten privé-sfeer van een huiselijk toilet in miniatuur poogt te reproduceren.

Vrouwelijkheid wordt nu net geproduceerd door de afscherming van elke fysiologische functie van de publieke blik. Zo is het dat de huiselijkheid zijn tentakels uitwerpt en in de publieke sfeer penetreert. Of zoals Judith Halberstam doet opmerken: "Het toilet is een representatie, of een parodie, van de domestieke orde buitenshuis, in de

buitenwereld." (6) Niettemin verschaft de cabine slechts een visuele beslotenheid. Iedereen die opgesloten zit in zo een capsule, gevormd door ondoorzichtige muren die bescherming bieden tegen de blootstelling van het naakte lichaam en van de vorm en de kleur van zijn afval, deelt desondanks het geluid van gouden regenstralen en de geur van uitwerpselen die in belendende closetten vloeien.

Vrij. Bezet. Eenmaal de deur gesloten, zien we een witte wc-pot van ongeveer 40 à 50 cm hoog – alsof het een geperforeerde kruk betreft die ons lichaam verbindt met een universele cloaca (waarin het afval van mannen en vrouwen zich vermengen) – die ons uitnodigt om te gaan zitten, zowel om te plassen als om ons te ontlasten. De vrouwelijke wc verenigt dus twee verschillende functies, twee verschillende consistenties (vast/vloeibaar) en twee verschillende anatomische evacuatiepunten (urineleider/anus) in éénzelfde houding en éénzelfde beweging: vrouwelijk = zittend.

⁶ Judith Halberstam: "Techno-homo: on bathrooms, butches, and sex with furniture" in: Jennifer Terry en Melodie Calvert (ed.): *Processed Lives. Gender and Technology in Everyday Life*. Routledge, Londen & New York 1997, p.185.

Bij het verlaten van de cabine, gereserveerd voor excrementen, nodigt een reflectie van het publieke oog, de spiegel, uit tot het retoucheren van het vrouwelijk imago onder de regulerende blikken van de andere vrouwen.

Laten we nu de gang oversteken en naar de toiletten van de heren gaan. Op een hoogte van 80 à 90 cm boven de grond hangen één of meerdere urinoirs in één ruimte, vaak ook voor de wastafels bestemd en toegankelijk voor de blikken van ieder. Binnen deze ruimte geeft een afgesloten kamertje, categoriek afgezonderd van het publieke oog door een deur met slot, toegang tot een closet dat lijkt op de damestoiletten. Vanaf het begin van de 20ste eeuw is de enige architectuurwet die elke constructie van herentoiletten gemeen heeft dit functieonderscheid: *rechttop-plassen-urinoir* versus *zittend-ontlasten-closet*. Met andere woorden, de doeltreffende productie van mannelijke heteroseksualiteit hangt af van het scheidingsgebod tussen genitaliteit en analiteit. We zouden kunnen denken dat de architectuur pseudo-natuurlijke barrières construeert om te beantwoorden aan een essentieel functieverschil tussen mannen en vrouwen. In werkelijkheid functioneert de architectuur als een ware genderprothese, die de verschillen tussen deze biologische functies produceert en fixeert. Als een architectonisch uitsteeksel dat uit de muur groeit en zich aan het lichaam aanpast, ageert het urinoir als een prothese van mannelijkheid, doordat ze de verticale positie bij het plassen zonder bespetterd te worden, vergemakkelijkt.

**Rechttop-plassen-
onder-mannen is een
culturele activiteit die
een band scheidt:
mannen (h)erkennen
elkaar als mannen.**

Rechtstaand plassen in het openbaar is één van de fundamentele performances van de moderne heteroseksuele mannelijkheid. Zo gezien is het discrete pissijn niet zozeer een instrument van hygiëne, maar een gendertechnologie die meewerkt aan de productie van mannelijkheid in de openbare ruimte. De urinoirs zijn niet ingesloten in ondoorzichtige cabines, maar hangen in ruimtes die openstaan voor de collectieve blik. *Rechttop-plassen-onder-mannen* is een culturele activiteit die een band scheidt van sociabiliteit en gedeeld wordt door allen die, precies door dit in het openbaar uit te voeren, (h)erkend worden als mannen.

Twee tegengestelde logica's domineren de toiletten van dames en heren. Terwijl de vrouwen-wc's reproducties zijn van een huiselijke ruimte temidden van een publieke ruimte, vormen de mannen-wc's een hoek in de publieke ruimte waarin de wetten van zichtbaarheid en erecte positie zich intensifiëren – wetten die de openbare ruimte traditioneel definiëren als mannelijke ruimte.

Terwijl de damestoiletten opereren als een mini-panopticum waarin vrouwen collectief hun graad van heteroseksuele vrouwelijkheid bewaken en waarin dus elke vorm seksuele toenadering slechts het gevolg kan zijn van een mannelijke agressie, lijken de herentoiletten een uitstekend terrein voor seksuele experimenten. In ons stedelijk landschap zijn de mannentoiletten een archeologisch overblijfsel van een tijdperk van mythisch masculinisme, toen de publieke ruimte een privilege was voor mannen. Samen met de auto-, sport- en

jachtclubs en sommige bordelen zijn ze een gevolg van de inperking van de ruimtes waarin mannen zich onder de schijn van mannelijkheidsrituelen nog kunnen uitleven in spelletjes van seksuele medeplichtigheid.

Maar precies omdat de toiletten normatieve scenario's zijn van de productie van mannelijkheid, kunnen ze ook functioneren als een theater van heteroseksuele spanning. In deze context vormt de ruimtelijke verdeling van genitale en anale functies een bescherming tegen potentiële homoseksuele verleiding, of beter, veroordeelt ze die verleiding naar de privé-sfeer. In tegenstelling tot het urinoir behoedt het watercloset, symbool van de *zittende /abjecte (verachtelijke)* vrouwelijkheid, de momenten van ontlasting van vaste uitwerpselen (momenten van anale opening) tegen publieke blikken. Zoals Lee Edelman suggereert, zou de mannelijke anus, het gat dat potentieel openstaat voor penetratie, zich enkel mogen openen in afgesloten ruimtes die beschermd zijn tegen de blikken van andere mannen, omdat hij anders een homoseksuele uitnodiging zou kunnen uitlokken. (?)

We gaan niet naar de wc om ons van lichaamsafval te ontdoen, maar om onze genderbehoefte te doen. We gaan niet

plassen, maar we gaan onze codes van mannelijkheid of vrouwelijkheid publiekelijk herbevestigen. Daarom is ontsnappen aan het genderregime van de openbare toiletten een manier om de seksuele segregatie te tarten, een segregatie die de moderne sanitaire architectuur ons al minstens twee eeuwen oplegt: *publiek/privé, zichtbaar/onzichtbaar, fatsoenlijk/obsceen, man/vrouw, penis/vagina, rechtstaand/zittend, bezet/vrij...*

We gaan naar de wc om onze genderbehoefte te doen.

Een architectuur die genders fabriceert, pretendeert met het excuus van openbare hygiëne, dat ze zich uitsluitend bezighoudt met het vervullen van onze organische afvalbehoefte. AFVAL > GENDER. Een onfeilbare productieve economie

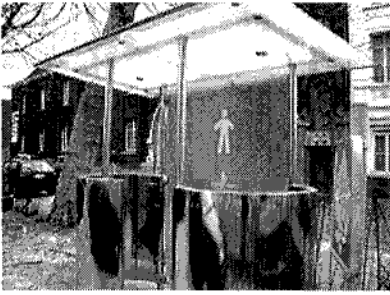
die afval tot gender transformeert. We vergissen ons: de kapitalistisch-heteroseksistische machine doet niet aan verspilling. Integendeel, ieder moment dat organisch vuil wordt uitgedreven, wordt benut als een gelegenheid om gender te reproduceren. De onschuldige machines die onze stront slikken, zijn in werkelijkheid normatieve genderprothesen.

Oorspr. "Basura y Genero. Mear/Cagar. Masculino/feminino" o.a. gepubliceerd op www.eutsi.org. Vertaald door kimmik. (?)

⁷ Zie Lee Edelman: "Men's Room" in: Joel Sanders (ed. stud.): *Architectures of Masculinity*, Princeton Architectural Press, New York 1996, pp. 152-161.

⁵ **Noot van de vertaler:** Dit artikel benadrukt het taboe van de mannelijke anus als seksueel lichaamsdeel, maar gaat niet dieper in op de evidentie van de penis als erogene zone. De seksuele spanning heerst ook aan de urinoirs, vandaar dat er soms tussenschoten hangen om

het zicht op de penis te belemmeren. Meestal vertrouwt men echter op de publieke controle en de ongeschreven urinoiretiquette, die nu in talloze filmpjes op You Tube geëxpliciteerd worden. Bloederstig worden de *no-talking rule* en de ingewikkelde regels van de urinoirselectie uitgelegd, maar satirisch is "Male Restroom Etiquette" <http://www.youtube.com/watch?v=IzO1mCAVvMw>

Hoe staat het met plastuit?

door kimmik

Plassen is meestal geen punt voor mannen. Zij hoeven niet zo nodig nog snel even voor ze het huis verlaten, want overal staat wel een boom of een kerkmuur. Met als gevolg de bekende geuroverlast en de investering in talrijke nieuwerwetse mannenurinoirs. Met de openbare hygiëne als excuus versterken deze technologische hoogstandjes niet alleen de grenzen tussen twee en slechts twee genders (prachtig toch, die opvallende mannenicoontjes in het straatbeeld?), maar ook het stokoude principe dat de publieke ruimte een plaats is waar enkel mannen zich vrij kunnen bewegen. Vrouwen moeten op zoek gaan naar een afgesloten toilet, verliezen nog meer tijd bij het wachten, en betalen er nog voor ook (of anders voor een drankje, waarna het weer van vooraf aan begint). In het slechtste geval moet een vrouw letterlijk naar huis. De vrijwilligers van Leg mijn blaas het zwijgen niet op / Plasactie ijveren met stijgend succes

voor gratis openbare toiletten. Ze laten zich niet weg-sturen met een plastuit in het riet.

Jeanneke Pis (Denis-Adrien Debouvrie,) geplaatst in 1985 in de Getrouwheidsgang / Impasse de la Fidélité vlakbij Manneke Pis

De voornaamste

reden waarom de plastuit nog altijd geen brede ingang gevonden heeft (je moet zelfs hard zoeken om er te vinden), ligt ongetwijfeld in de onverzoenbare wc-logica's die Preciado elders in deze *QueerGazet* heeft uitgediept. De meeste vrouwen voelen zich te onzeker of te onveilig om in het openbaar de plastuit te gebruiken. De vrouwelijke sanitaire behoeftes moeten zich nu eenmaal beperken tot de privé-sfeer. De dichtst mogelijke benadering daarvan is het openbaar damestoilet. Hoeveel vrouwen staan nog liever een uur in de rij dan een heilige gendergrens te overtreden en zich bloot te stellen aan potentiële verkrachters? In noodgevallen zal men al eens de geïmproviseerde beslotenheid van een struik of een geparkeerde auto opzoeken. Maar wie op haar hurken en met blote billen betraapt wordt, kan schuine opmerkingen vrezen (als was ze een "publieke vrouw"), terwijl wildplassende mannen respectvol met rust gelaten worden. (9) Er wordt immers niet gespot met het "natuurlijke" privilege om rechtstaand te kunnen plassen. Deze achterliggende redenen spelen vooral op een onbewust en onzichtbaar

⁹ Zowel mannen als vrouwen moeten echter opletten voor toevallige voorbijgangers van de politiemacht. De Plasactie is gegroeid uit de frustratie n.a.v. een boete voor wildplassen tijdens de Gentse Feesten (wijd en zijd bekend door hun overvloedige gratis mannenurinoirs). Op de koop toe dreigde de behoeder van de publieke orde met een boete voor openbare zedenschennis. Hoeveel flikken zijn daarmee al afgekomen wanneer een man met zijn piemel uit zijn broek staat te wildplassen?

niveau. Het vaakst uitgesproken argument tegen de plastuit luidt: "Ik hoef geen man na te doen, ik voel geen enkele behoefte om rechtstaand te kunnen plassen." In werkelijkheid verraadt dit een diepgeworteld respect voor de mannelijke superioriteit inzake plastiechnieken. Dit respect is geïnternaliseerd in het verlangen om haar vrouwelijkheid te bewaren, maar heerst ook buiten ons en vergroot aldus het onveiligheidsgevoel. Wie durft het aan om met lang haar en hoge hakken rechtstaand te plassen in een donkere straat? Nog gevaarlijker dan je billen bloot te geven lijkt de overtreding van een zogenaamd onwrikbare natuurwet. Welke vrouw durft zich tussen de mannen aan de urinoirs te scharen? Wie het probeert, zal ongetwijfeld een inbreuk op de *no-speaking rule* provoceren, vooral ongelooft oogsten en vervolgens enige neerbuigende hilariteit. Kijk maar eens naar <http://www.myvideo.de/watch/424365>, een filmpje over de plastuit dat getuigt van eerste klas seksisme.

Rechtstaand plassen is nochtans niet altijd en overal een exclusief mannelijke specialiteit (geweest). Ver van en lang voor de plastuit, wordt/werd een veel minder technologische plastiechniek van moeder op dochter doorgegeven. Sommigen draaien er hun hand niet voor om, anderen doen het in een handomdraai - letterlijk, met de V-vingermethode. Sommigen beheersen de techniek zo goed dat ze recht door hun broeksgulp kunnen richten. En afvegen hoeft

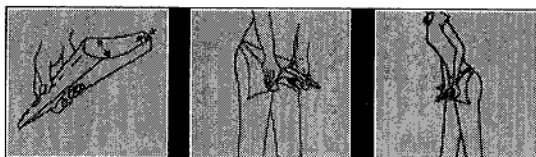
ook niet meer! Maar meestal heb je zonder goede plastuit toch een rok nodig of gaan de billen bloot. Een urinoir is een handige prothese, vooral als die laag genoeg hangt en plaats laat voor de benen. Die in café de Video zijn ideaal wanneer de rest even niet oplet (uniseks toiletten met een urinoir achter een scheidingswand).

Rechtstaand plassen zonder plastuit vereist wel wat geduld en oefening (in de duinen, onder de douche...), maar ook jongetjes hebben het moeten leren en meestal spettert het na jaren volharding nog altijd alle kanten uit. De Mothers Against Peeing Standing Up voeren dan ook actie voor het algemeen zittend plassen. Ze benadrukken dat kleine partikels van zelfs de mooiste straal onmogelijk aan de zwaartekracht ontsnappen.

Some of you may say, "No, not me! I can pee through a donut from 40 feet above!" Well, mister hand-eye coordination, you are probably one of those people who also never ask for directions. Admitting that you have a problem is half the battle. At some point in your life you need to ask yourself, "Is it worth it? What has peeing standing up cost me in my life?" (www.mapsu.org)

Uiteindelijk blijft de meest relaxete, gezonde en hygiënische manier om te plassen: zittend op een schoon toilet. Voor iedereen, en vooral voor degene die na jou komt en de smeerbeol mag opruimen. Maar die luxe is niet altijd voorhanden, dus al die moeite loont vaak wel! Veel plasplezier en... hou het netjes! •

Plastuiten

Freelax (FR) 3 € bij b4thealphabet@yahoo.co.uk, zie ook <http://perso.orange.fr/freelax/index.html>

Travel Mate (VS) 6,59 \$ zie <http://www.travelmateinfo.com/page002.html>

Freshette (VS) 23 \$ zie www.freshette.com

Pee-mate (NL) € per 6 stuks bij Kruitvat (soms). Zie <http://www.p-mate.com>

(opgelet: de P-mate is een kartonnen wegwerpproduct en vereist een rok of blote billen)

DIY Maak je eigen plastuit van een stuk tuinslang of een wegwerpversie uit papier!

De V-vingermethode: plassen in een handomdraai

1. Handen wassen.
2. Broek wat omlaag trekken of rok omhoog.
3. Slip opzij, benen iets spreiden, licht door de knieën buigen en bekken naar voor kantelen.
4. Schaamlippen uit mekaar houden. Met wijs- en middelvinger van één hand druk uitoefenen links en rechts van de urineleideruitgang en licht naar voor duwen.
5. Plassen met een snel begin en abrupt einde. Gebruik je bekkenbodemspieren!
6. Afvegen niet nodig! Handen wassen wel.

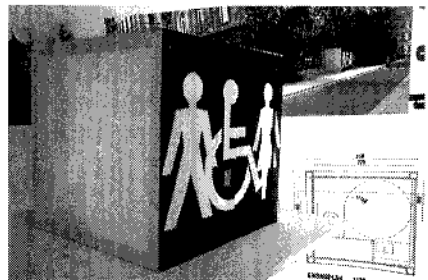

Nog meer o.a. op <http://nbtsc.org/~ganimede/stp.html> (eng) en www.stand2pee.de (duits)

Vrouwenurinoirs

Hiernaast zie je de meest zinloze en minst hygiënische uitvinding ooit. Vast en zeker ontworpen door een man met een schoenenfetisj, die even vergeten was dat een vrouwenplas evengoed naar voor spuit. In deze positie kun je nog beter boven een klassieke wc-pot balanceren. Enkel wie ogen op zijn gat heeft, zal contact kunnen vermijden tussen de blote billen en het pissijn. Je moet er ook halfbloot bij hangen - de vrouw op de foto zal zich haar natte jurk beklagen. Uit te proberen op de luchthaven van Zaventem.

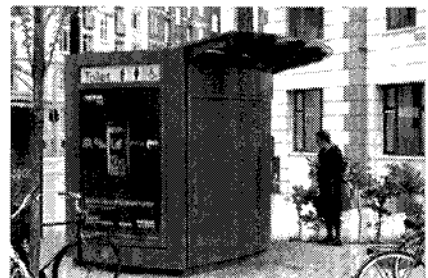
Gratis openbare uniseks toiletten

Leg Mijn Blaas Het Zwijgen Niet Op / Plasactie organiseerde een ontwerpwedstrijd om het Gentse stadsbestuur te tonen dat het mogelijk is: betaalbare openbare toiletten, gratis toegankelijk voor iedereen.

Boven: het winnende ontwerp, met een lichtwand die wit (vrij) of rood (bezet) wordt. Strak design op papier, nu nog wachten op de echte versie.

Onder: wat helaas al realiteit is. Een (onvermijdelijk?) neveneffect van meer gratis toiletten zal helaas ook meer reclame zijn. Een win-win situatie heet zoiets...

www.plasactie.be

MOS uit het BOS

door Laura

Dit kerstverhaal is eerder verschenen in *Buiten de Orde*, winternummer 2008

Met lood in de schoenen begaf ik me gisterochtend op weg om tussen de shoppende kerstkippen een dikke warme trui en wollen sokken te bevrijden als munitie in mijn oorlog tegen de vochtige koude in ons pand. En in het bos. Stress verzekerd. Meteen in de eerste winkel ging het grondig mis. Mijn maag begon ongevraagd symmetrische tolbewegingen te maken toen een plastieken kerstman – minder welkom dan een hond in een kegelspel – uit zijn bek was beginnen kwelen terwijl mijn blik op datzelfde moment viel op een grote aanbieding: MOS UIT HET BOS om kerststukjes mee op te smukken, verpakt in een plasticje. Ik had voorzien dat mijn gemoedsgesteldheid het die voormiddag hard te verduren zou krijgen, maar dit sloeg werkelijk alles. Daarnaast lagen houten takjes, hulst en andere authentieke natuurbrol om de kersttafel mee te ornamenteren. Het hele pakketje samen kon de gelukkige eigenaar mee naar huis zeulen voor slechts 19,90 euro. Onverrichterzake ben ik huiswaarts gekeerd. Mijn geluk zou ik verder wel in de goeddelijkheid van de weggeefwinkel beproeven. En misschien zou ik de oude kleerkast van mijn zus even plunderen... Studerend in een centraal verwarmde kamer, zwoegend op de springplank naar een ingenieurscarrière zal ze haar dure en professionele scoutsoutfit de komende weken niet nodig hebben. Haar thermisch deken en slaapmatje gaan mee de Schinveldse bosbezetting in. Een nieuw leven tegemoet. Tenminste, als ze de ontruiming overleven.

Feest

's Middags. Bij de familie die niet mijn familie is. Ik ben dan wel niet aangetrouwd – stel je

voor – toch beschouwen ze me als schoonzus, schoondochter, of tante. En naar dat geijkte beeld dient de schoonmarionet zich ook te gedragen. Ik word bestookt door een spervuur van vragen van mensen die zich duidelijk niet op hun gemak voelen bij ons (na al die jaren weten ze eigenlijk niet meer – of nog altijd niet – wat ze van onze relatie moeten denken, wij ook niet trouwens, valt dat weer even mee) en door jengelende kinderen die de hele middag cadeaus krijgen groter dan henzelf, om ze dan na vijf minuten onverschillig weg te gooien en zich begerig te storten op de geschenkenbrol van hun broer of nichtje van nota bene drie jaar, die op hun beurt luidkeels beginnen te schreeuwen "DAT IS VAN MIJ MIJ MIJ!!!", waardoor de ouders in actie moeten schieten en hun toch al niet denderend vlottend gesprek met mij gedwongen, doch opgelucht, moeten stopzetten om de vechtende kinderen uit elkaar te trekken en een paar morele basislessen mee te geven over privébezit en over hoe verwerpelijk het wel niet is om jaloers te zijn. Uitgesproken door de moeder die vijf minuten ervoor naar aanleiding van een roddel over een arme tante in de familie nog had verkondigd dat haar man zijn biezen zou moeten nemen, geen hoederecht over de kinderen zou krijgen én een dure scheiding aan zijn been zou hebben als het ooit zou uitkomen dat hij haar bedroeg.

Dan komt een nonkel met de meest schitterende oplossing van de kerstdag: we deponeren de kinderen in de zetel en zetten een DVD van Piet Piraat op, gevolgd door Bob de Bouwer en Harry Potter. Het gesprek gevoerd door de volwassen kinderen kan nu rustig verder kabbelen. Over de gigantische kostprijs van door feeëriek verklede kinderanimators geëntertainde verjaardagsfeestjes in de Efteling – in het lichtschijnsel van de kerstkaars op tafel zoekt het Entenwoud op een vliegend tapijt voor mijn netvlies, met elk woord dat ze uitspreken

draaien ze een mes in mijn hart – en over de vakantieplannen. Een skireis met het vliegtuig (naar een gebied waar het overigens niet gesneeuwd heeft en waar men naarstig bezig is kunstmatig aangelegde skipistes uit de grond te stampen, jammer voor de bomen die er eerst stonden, weggegaan is plaats vergaan) stond op het programma. Een weekendje Durbuy, kleinste stadje van ons aller Belgenlandje, kon traditioneel evenmin ontbreken. Een ideale plek om tussen de andere overwerkte toeristen de stress van je lijf af te schudden.

Heimwee naar de Saloon

Maar de rust werd andermaal gezwind gestoord toen alle blikken op mij werden gericht (niet gespeend van enige spanning in de ogen en van gefronste wenkbrauwen van mensen die uit veiligheidsoverwegingen bij voorkeur reeds dekking hadden willen zoeken voor de scherpe en bij wijlen confronterende of veeleer shockerende woordenlava die soms nogal onbeheerst per ongeluk uit mijn mond lijkt te ontsnappen. Ik hanteer blijkbaar een andere definitie van beleefdheid dan zij. Als ik er al een heb). Een bosbezetting of axiekamp stond in ieder geval niet in hun woordenboek, laat staan op hun vakantieprogramma en kon dan ook op niet meer respons rekenen dan een meewarig glimlachje, wat mij trouwens goed uitkwam – ik ben communicatiegestoord en beschikte evenmin over de energie om dieper over welke ideologie dan ook door te bomen. Mijn – volgens evident taalgebruik – wederhelft trachtte het gesprek nog even op ecologie te brengen, maar verder dan de woorden "ja, ik ben ecooloog en zij is ecologiste. Ik schrijf wetenschappelijke theorieën en zij vecht door middel van directe axie..." geraakte hij niet, aangezien ons publiek een soort van symbolische was in hun oren had gestopt alsof zij Odysseus en zijn manschappen waren en wij de sirenen. Twee sirenen die in hun oprechte gedreven streven

naar hetzelfde doel gaandeweg allebei andere middelen waren beginnen aangrijpen en steeds verder van elkaar weg groeiden.

Dan nog liever ijskoude, buiten de hut bengelende voeten die me slapeloze nachten bezorgen in Cowboys net iets te kleine Saloon. Of liever nog de gierende winterwind doorstaan in de eerste levensdagen van het hoge Happy Hardcore Leo Kamp omdat de voorraad oude matten en ander isolatiemateriaal uitgeput is. In welke duistere nevel zat mijn verstand bevangen toen ik de beschutting van het bos verliet om me vrijwillig gedurende een hele middag aan deze gezellige gruwel bloot te stellen? (Ter contextuering: mijn vriend had enkele minuten daarvoor reeds iedereen overladen met een gevoel van afkeer voor onze levensstijl door op de reeds tot traditie gebombardeerde vraag "en hoe is het met jullie huis?" het volgende te antwoorden: "Goed, het staat ternauwernood nog overeind nadat ik daar de afgelopen weken met mijn ex-vriendin heb gewoond en samengeleefd en..." Om grotere consternatie over deze zogenaamde losbandigheid te vermijden slikte hij hier zijn woorden in. Daarenboven denk ik ook wel dat ze halvelings – zo gaat dat met roddels – op de hoogte waren van mijn ongeoorloofde, exuberante uitpattingen. Met hippies en punkers samenhooken in een bos tijdens de regeringsperiode van Koning Winter staat hoe dan ook bovenaan gerangschikt in de top tien van baldadige en promiscue activiteiten). Ecologiste? Mijn voeten. Ik ben helemaal niets. Ik ben ik.

Knorren

Fortuinlijkerwijze bracht de verrukkelijke feestdis afeiding. We konden zelfs kiezen wat we wouden verorberen: varkensgebraad of zalm! Het getuigde van een enorme onbeleefdheid én gevoelloosheid én onbegrip én weinig respect voor de gastvrouw dat we enkel de drie asperges en groene boontjes

opaten die op het bord ter garnituur lagen... "Wat een heerlijke saus, Lutgard" zei mijn vriend in een wonderwel geslaagde poging de kromgetrokken situatie terug wat recht te trekken. "Ja, ik ga die pakjes altijd in den Delhaize halen. Dat is van het merk KNORR. Dat is een speciale vissaus. Die is lekker, hé." Ik wou het beamen en zeggen dat ik die met smaak- en kleurstoffen gevulde rotpakjes ook altijd tegen wil, dank en stank ontmoette tijdens het skippen uit de containers van de warenhuizen, maar voelde er niet meer veel voor mijn mond nog eens open te trekken om het schijngehalte van de communicatie die toch reeds naar de verdoemenis was op te krikken.

Koning Albert

Uiteraard was men geheel uit het oog verloren om de TV (door een inspirerend auteur, trouw aan Buiten de Orde, treffend omschreven als de flikkerende treurbuis) na de opvoering van de DVD's af te zetten met als gevolg dat tussen het gejoel van de kinderen soms flarden van zinnen uit het "nieuws" spijtig genoeg mijn hoofd bereikten: "Belg doet op hetzelfde moment massaal kerstinkopen, met x aantal aankopen per minuut en een omzet van 30 miljoen euro meer dan vorig jaar!" Toen werd in mijn ooghoeken ook het zicht bedorven door de kop van Koning Albert die zijn kerstboodschap op mijn bord met vijf boontjes uitspuwde. Mijn reukorganen waren reeds geheel gemassacreerd door de vleugjes van gebraden varken en vermoorde zalm en mijn smaakpapillen hadden het reeds vroeger laten afweten, maar dat was me in alle drukte geheel ontgaan.

Na het onovertroffen kerstdiner verdwenen de vrouwen van de familie in de keuken alwaar ze tijdens het wegkieperen van de overvloedige spijzen – alles ongeneerd bij het restafval – alle voordelen van een bepaald

merk van afwasmachine tegen elkaar opsomden, niet beseffend dat ze slavinnen waren van hun eigen luxe.

Glazenopblikker (het woord alleen al)

Tijdens de afwas en het cleanen van de keuken met zevenhonderd verschillende chemische schoonmaakproducten gebruikte ik in mijn behulpzaamheid drie keer het verkeerde middel, tot grote geveinsd verborgen ergernis van de gastvrouw, die me dan ook met haar nooit aflatende smile vroeg met welk merk van glazenopblikker (of iets (d)ergelijks) ik dan de spiegels en glazen in "mijn huishouden" opblikte. Ik heb haar doodgebliksemd met mijn ogen. En terwijl iedereen onderuitgezakt en (zelf-) voldaan (want wat hebben ze toch lekker gegeten en hoe hebben ze het toch weer klaargespeeld om iedereen gelukkig te maken met de juiste cadeautjes) nu naar de meest idiote, belachelijke Amerikaanse Christmas movie kijkt, zit ik even stoom af te blazen op de computer van de gastheer.

Moeder

Straks komt de taxi de moeder van mijn vriend halen om haar opnieuw naar haar kille kamer in de psychiatrie te brengen. De goede daad op kerstmis is andermaal voltooid.

Tunnel

Een half jaar later pleegt ze zelfmoord. Uit het vleermuizenfort van het Borsbeekse bos kruip ik tevoorschijn om haar samen met een ontredderde familie te begraven. Waar was ik toen ze stierf?

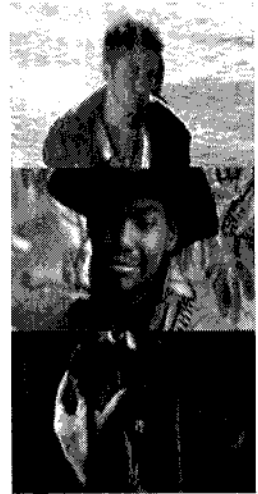
Wat wou ik redden uit idealisme?

In een tunnel had ik willen kruipen met mijn oordelende observaties over een familie die op haar - door deze samenleving aangereikte - manier jaren gevochten heeft deze moeder erbovenop te helpen. Wat loopt er ook weer mis in onze maatschappij?

GIRL KING

Ileana Petrobruno, Canada 2002, feature, 80 min, DVD, in English without subtitles

A gender-bending pirate fairy tale about a virgin Butch's quest for the Queen's stolen treasure. It all begins when the Queen is left by her lover, the King. The cad has even made off with her most precious stone, which means that she is no longer capable of attaining orgasm. The Queen has to wait for a virgin top butch to retrieve her purloined prize. When Butch finally arrives, the Queen entices her/him to carry out her master plan by promising the Butch the love of her life, Claudia, as a reward. And so Butch goes to sea under the command of Captain Candy, where she soon learns what it means to be a pirate: casting wicked grins at the ladies and knuckling down like a man. Before long, all the usual rules governing decent behaviour are tossed aside and erotic chaos ensues. More so when it transpires that there's a sailor on board who could be Claudia's spitting image . . .

-CHAOS-BARS
G-E-K I E L- AT
EETP I RAAT-A
L-EED --C-FA
OORLOG- KL I T
VERS-O- BE L-
I-E-PA - L I E F
G-UROLOOG--
EER- T- -CH I C

Erratum

>> >>

Fliens mijmeringen op de volgende pagina vormden de eerste inzending voor de vorige QueerGazet (over porno). Wegens verstrooidheid, tijdsdruk en meer van die belachelijke factoren, ontsnapte de tekst aan de kopieerapparaten. Bij deze mijn welgemeende verontschuldigen – maar excuses komen altijd te laat... Bij deze een rechtzetting – neen, ook dat is onmogelijk. Ok, bij deze een laattijdige kans voor jullie om te lezen waar het eigenlijk allemaal mee begonnen was.

Over rammende vingers en fladderende vlinders

Flien

Je slaapt. Je mond hangt half open en ik kijk even of ik een draadje kwijl kan bespeuren. Vergeefse moeite, je hebt een meer dan beschaafde nacht achter de rug, zelfs op het kussen zijn geen witte plekjes te bespeuren. Spijtig, ik hou van die momenten waarop ik je wat menselijker vind, momenten waarop mijn overdreven verliefdheid even gerelativeerd wordt. De geur van je ochtendadem (ruik ik daar een verschaalde biergeur?) maakt me melancholisch en mijn hand begint zonder mijn toestemming je rug te strelen. Je kreunt zachtjes. Mijn blik daalt af naar die tepels van je, die roze rondjes waar ik zo jaloers op ben. Je hebt er geen idee van hoe mooi je bent. Er bestaan geen woorden voor, of ligt dat aan de klotevlinders in mijn buik, die chaotisch heen en weer fladderen, die mijn hoofd licht doen voelen en waardoor ik alweer in een roes beland? Je weet dat jij mijn drug bent, dat heb ik je al vaak gezegd. Ik kruip dicht tegen je, in de hoop dat je wakker wordt. Subtiel genoeg, ik wil niet dat je denkt dat ik je expres wakker maak. Duw mijn neus in je oksel en alweer raak ik vervuld met een geil maar teder gevoel door je geur. Ik hou het meest van je als je stinkt. Je lichaam verschuift en ik kijk omhoog. Je kijkt me aan met lodderige oogjes en ik kijk terug en stel mijn ogen zo mysterieus mogelijk op. Ik weet dat dat werkt bij je.

Ik streel zachtjes je wang, raak je amper aan. Eerst de lieve benadering. Daarna volgt wat komen zal.

Ach, ik probeer verder te fantaseren, maar ik heb een hekel aan het plastisch uitdrukken van lichamelijkeheid. Niets voor mij, het gaat om gevoel. Zinnen als "Toen ramde ik mijn vinger in haar kut" doen me walgen. Als ik seks op een technische manier begin te bekijken, is mijn zin erin direct over. Vandaar dat heteroseks me niet meer interesseert. Na die eerste minuut van pijnlijke stoten focus ik me automatisch op het plafond, en dat is nu niet meteen het meest boeiende zicht. Ik pleit voor projectie van leuke filmpjes op het plafond van dienst, zodat heterovrouwen ook iets hebben aan dat onbegrijpelijke concept "neuken". Huisvrouwen zouden tijd besparen door tijdens de dagelijkse opgelegde neukbeurt (in goeder en kwader trouw) naar Thuis, of desgewenst Familie te kijken. Iedereen tevreden.

Tja, misschien vinden ze het leuk. Mijn inlevingsvermogen is nogal beperkt op dat vlak. Maar ik bleef me een willoos voorwerp voelen als er alweer zo'n hard, vies ding tussen mijn benen verdween. Het verzet om me heen tegen mijn pot-zijn maakte me alleen maar meer overtuigd.

Gelukkig ben ik geen moraalridder. En sluit ik maar weinig dingen uit in de toekomst. Misschien vind ik het ooit leuk om op iemand te schijten. Of mijn straal met behulp van een plastuit in een gulzige mond te richten. Slikken, trut! Wie weet.

Voorlopig zijn mijn fantasieën behoorlijk braaf. Kaarsvet. Maïsveld. Meer niet. Maar ik weet dat ik graag mijn grenzen verleg. Mijn hond ook.

Rode Wijn

Lili Pirata Pot-vol-koffie

Ik vleide me behaaglijk tegen die mooie, wilde Malena aan. Zij nam nog een slok van de fles rode wijn die we net hadden geopend. Niet dat we nog veel wijn nodig hadden. We waren al behoorlijk tipsy en bijna zonder er erg in te hebben, hadden we ons al giechelend afgezonderd van de rest van de feestvierders. Uitgelaten waren we de tuin in gerend en achteraan op een half vervallen, stenen muurtje geklauterd. Malena legde haar arm rond mijn middel en kneep in mijn billen. "Auw, af jij... stoute meid!" hikte ik, terwijl ik nog naar adem zocht. Ik liet me van het muurtje glijden, zocht naar evenwicht op mijn knieën en keek haar vervolgens verontwaardigd aan. "Geef hier die fles. Laat mij ook nog eens drinken," gebod ik. "Mmm... ik denk dat jij al teut genoeg bent, liefje...", zei ze. De bitch. Malena liet de fles rode wijn uitdagend voor mijn gezicht in de lucht bengelen. Haar ogen schitterenden. Pak ze dan, als je kan. Ik strekte mijn armen om de fles te pakken, maar vooraleer ik deze kon grijpen, had ze deze alweer weg getrokken. "Toe, Malena... Alsjeblief...", probeerde ik poeslief. Maar ze bleef onverbiddelijk zitten, met de fles rode wijn op haar schoot. Bitch!

Ik vloekte binnensmonds en liet m'n dronken hoofd tegen het muurtje rusten, vlak naast haar knieën. Ik zou zo m'n hoofd op haar schoot kunnen leggen. Hmmm... Het duizelde me. Bijna had ik me tussen het steenpuin en het onkruid op de grond laten zakken, maar ik wist me te verbijten. De wereld draaide. Om mijn evenwicht te behouden greep ik me vast aan haar in fraaie panty's gestoken, welgevormde benen. "Kom hier jij, gemene feeks en laat mij ook nog wat drinken!" gebod ik, terwijl ik mijn best deed om zo boos mogelijk te kijken, wat niet echt lukte. Malena negeerde me. Ze deed alsof ze me niet gehoord had. In plaats daarvan staarde ze ongegeneerd naar mijn borsten, die ze zo van bovenaf maar wat goed kon zien. Ik merkte het wel. De sloerie. Ik voelde hoe mijn ronde, volle borsten haar bedwelmde, haar dorstig maakten. Malena zette de fles rode wijn aan haar lippen en nam er tergend langzaam een grote slok van. Bitch! Ik beet op mijn onderlip. Zo gemakkelijk zou ik me niet laten doen. Voorzichtig liet ik mijn handen langs haar dijen naar boven glijden tot onder haar witte, kanten rokje. Ze schrok. Gespannen keek ze me aan. Dit had ze duidelijk niet verwacht. Haar angstige blik moedigde mijn nieuwsgierigheid verder aan. Gefascineerd had ik toegekeken hoe onder mijn handen alle kleur plots was verdwenen van haar voorheen zo blozende wangen. Hoe Malena's ogen groot en vochtig waren geworden, haar lippen donkerrood en vol. Ik voelde me op slag een pak nuchterder, nuchterder maar vooral moediger. En ik bemerkte iets nieuws...

Ik voelde een verlangen opwellen dat ik nooit eerder had gekend. Een verlangen om haar aan mij te onderwerpen, om haar tot overgave te dwingen, zodat ik kon zien hoe ze zichzelf verliest en kon horen hoe ze kreunt van genot. Terwijl ik haar gezicht geen seconde uit het oog verloor, begon ik uitdagend mijn borsten te strelen. Ik had wel gemerkt hoe ze daar voortdurend stiekem naar had gekeken. De sloerie. Langzaam schoof ik mijn bloesje een beetje naar beneden. Malena's adem vertraagde. Het leek wel alsof ze last had van een plotse paniekaanval, een drang om te vluchten en heel hard weg te lopen. Als gehypnotiseerd

staarde ze naar mijn bloesje waarboven mijn fraaie borsten nu zichtbaar waren. "Lili, ..., ik..." stamelde ze. Het leek wel alsof ze geen lucht meer kon krijgen. "Sshh... Malena," fluisterde ik, ondertussen mijn mond naar de hare brengend. Even raakte onze lippen elkaar in een vluchtige, tintelende streling, zo zacht als een briesje wind. Malena sloot haar ogen en zuchtte. "Oké dan," zei ze zachtjes, terwijl ik mijn handen verder onder haar rokje liet glijden tot ik bij haar onderbroekje was gekomen. Zonder iets te zeggen hielp ze me het haar uit te trekken. Nu zat ze op haar blote billen op het ruwe bakstenen muurtje. "Oh, Lili... Kus me, alsjeblief," smeekte ze. Zo wou ik het. Ik wou haar horen smeken. Ik glimlachte tevreden en omhelsde haar om haar met kussen te overladen. Haar lippen, haar oren, haar hals, haar schouders, haar décolleté... Het was een hartstocht die nieuw en overweldigend was, onbekend, bevreemdend, onwerkelijk, exotisch, maar vooral... bevreemdend. Hoe zalig die eerste verkenning van zachte, blanke borsten. En hoe vreemd tegelijk, wanneer je zo gewend bent de liefde met een man te bedrijven. We schoten bijna in de lach toen we elkaar per ongeluk in de ogen keken. De passie die we zo plotseling in alle hevigheid voor elkaar hadden opgevat, had ons allebei immers volkomen verrast.

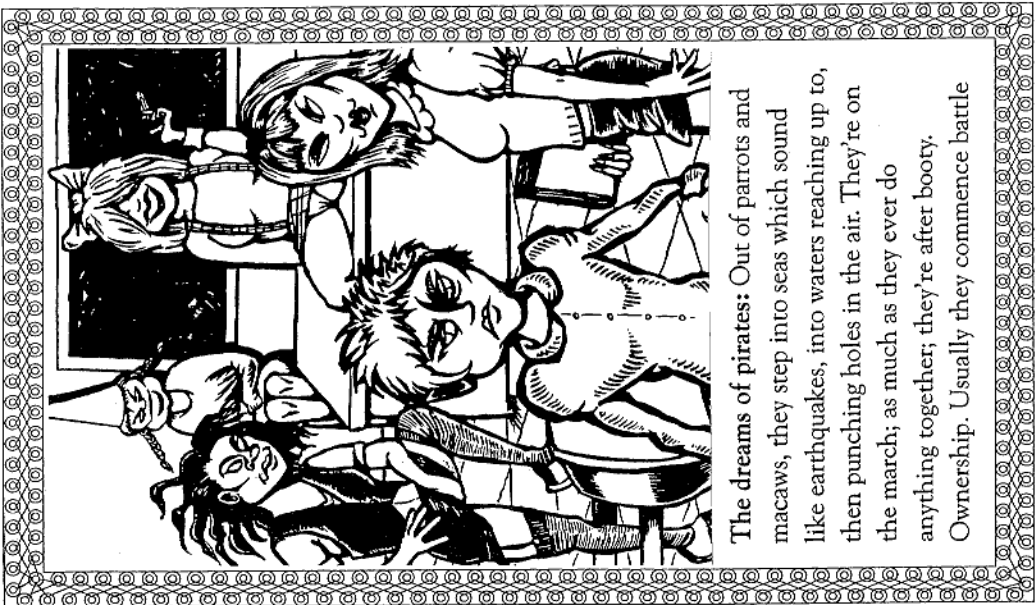
De vrolijkheid maakte echter weer even snel plaats voor bittere ernst. Ik pakte de fles met rode wijn die ze op het muurtje had laten staan en nam er een flinke slok van. "Hier, drink!" beval ik terwijl ik de fles teruggaf. Malena nam de fles met één hand aan terwijl ze met de andere nieuwsgierig mijn borsten bleef strelen. Daarop nam ze een flinke teug van de wijn. Ik maakte van de gelegenheid gebruik om mijn aandacht opnieuw op haar heupen en dijen te concentreren. Malena keek vol ongeloof toe hoe mijn hoofd onder haar rokje verdween. Ik hoorde hoe ze lachte en nog een slok wijn nam. En net dan, terwijl ze voelde hoe de wijn langs haar keel naar beneden liep en haar verder benevelde, voelde ze mijn tong voor het eerst op dat plekje tussen haar benen waar ze die nooit eerder verwacht had. "Hoerenjong! ... Waarom doe je dit met mij?" hijgde ze. Ik nam niet de moeite te antwoorden, maar ik wist wel waarom. Haar poesje was warm, nat en verbazingwekkend lekker. Verder wist ik op dat ogenblik helemaal niets meer. Ik gaf me volledig over aan de verkenning van Malena's verboden hemeltje. "Heerlijk... Heerlijk, kutje...", was alles wat ik nog kon denken. Ik liet mijn tong in en uit haar poesje gaan, ik likte, ik kuste, ik proefde op mijn tong en ik likte. Ik wilde haar horen krijten, horen kirren en kreunen van plezier. Malena probeerde zich ondertussen flink te houden. Ze nam nog een slok rode wijn, een flinke slok, bijna verslikte ze zich. Toen hield ik plotseling op.

Malena kon een zucht van teleurstelling niet onderdrukken. "Doe verder, alsjeblief," smeekte ze. "Geef mij eerst wat wijn te drinken!" zei ik dreigend. Deze keer luisterde ze wel naar me. De sloerie. Ze gaf me snel de fles wijn. Ik dronk en veegde daarna mijn mond af met de rug van mijn hand, de fles hield ik bij mij, dat spreekt.

"Goed. En dan wil ik nu graag ook een mooi zicht hebben op jouw tietjes. Kleed je uit!" zei ik zonder tegenspraak te dulden. Ze snakte naar meer. Zonder een kik te geven trok ze haar T-shirtje en haar behaaitje uit zodat ze nu alleen nog maar haar korte kanten rokje, kousen en laarzen aan had. Uitdagend gooide ze haar hoofd in haar nek. Wat een uitzicht! Ik was meer dan tevreden. "Goed, nu ga ik wijn drinken..." zei ik. Malena werd bleek. We bleven

elkaar aankijken terwijl ik de ondertussen bijna lege fles wijn voorzichtig tussen haar benen schoof. Malena kon een gil amper onderdrukken toen ik de fles bij haar naar binnen bracht. "Rustig jij, vanaf nu ben je mijn meisje, heb je dat begrepen?" fluisterde ik de bijna flauwvallende Malena in het oor. "Ja, ja, ... Ga door...", was alles wat ze nog kon uitbrengen. Voorzichtig haalde ik de fles weer naar buiten en duwde hem daarna weer, een beetje harder, bij haar naar binnen. Een klein straaltje rode wijn gleeed langs haar blanke dijen naar beneden en maakte een rode vlek op haar kanten rokje.

Malena hijgde en kreunde, terwijl ze om haar evenwicht te bewaren haar nagels in het bakstenen muurtje plantte. Stel je voor dat er nu iemand naar achteren in de tuin zou komen en ons zo bezig zou zien. Zou het een man zijn? Zou hij dan een stijve krijgen en blijven kijken? Ik beet op mijn onderlip bij de gedachte. Ik bracht de fles nu weer bij haar naar binnen, maar in plaats van deze daarna weer naar buiten te halen, bleef ik de fles bij haar naar binnen duwen tot ik dacht dat het haar bijna pijn moest doen. Dan duwde ik de bodem van de fles omhoog, zodat ik de overgebleven wijn bij haar naar binnen goot. Nu kon Malena een lange, diepe kreun echt niet meer onderdrukken. Bijna was ze pardoes achterover van het muurtje gevallen, maar ik wist haar billen net op tijd te ondersteunen. Vervolgens haalde ik de fles uit haar weg en ook deze beweging deed haar naar adem snakken. Wat een verrukkelijk schouwspel! Ik gooide de lege fles tussen het lange gras, waar deze op een verborgen steen kapot spatte. Vervolgens bracht ik mijn mond opnieuw aan het kutje van mijn vriendin. Ditmaal dronk ik de rode wijn uit Malena's poesje. Rode wijn die zich vermengde met de geur van gebakken ajuinen. Rode wijn die in straaltjes langs haar dijen naar beneden liep, een waarlijk bedwelmende drank...

by surrounding their quarry like cats, mice. Tease, then, destroy them. Leave without having actually murdered anyone. They're back in their hide-out in the black sands. All of them naked.

The sex of pirates: Now the pirates are Japanese. Two of them, a male and a female, (pirates aren't always either male or female), are in a Japanese kitchen where they're cooking. Only the woman is doing the cooking because the man's sexist. Since she's a pirate, she won't have anything to do with humans: either she's cooking for animals or she's cooking up an animal. One is the same as the other.

Right now, her version of cooking is to make animal food out of cat shit.

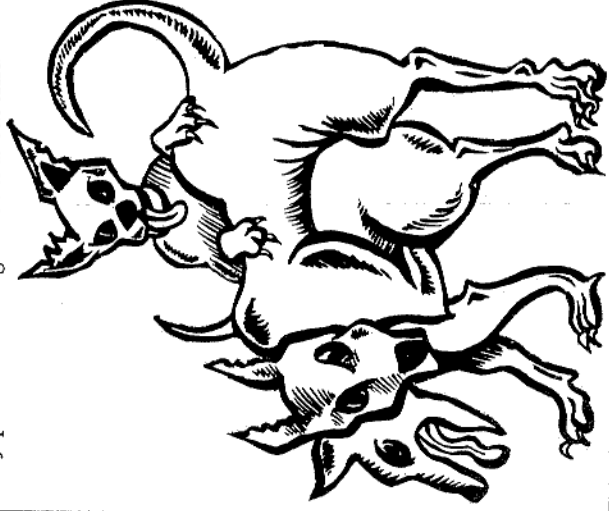
... vast memories of sacred cities have become lands in themselves . . . strewn across deserts most of whose shifting grounds no human will ever touch . . . traces where there were once no traces . . . these are dreams.

There's a white girl. She's a lousy writer and knows that when the pirates translate her stuff, they'll make it terrific. She's in the

pirate kitchen. She watches everything the Japanese woman does when she cooks.

Now it's the white girl's time to cook: all she knows is how to make miso soup with rice inside a teapot.

While they're eating her miso soup with rice, the pirates inform the girl where she can purchase what she wants in this city in Japan. What the girl wants is cat shit.

I MEET MYSELF

Pages Torn Out of My First School Diary

(no date)

school is a dairy
because all headmistresses are cows

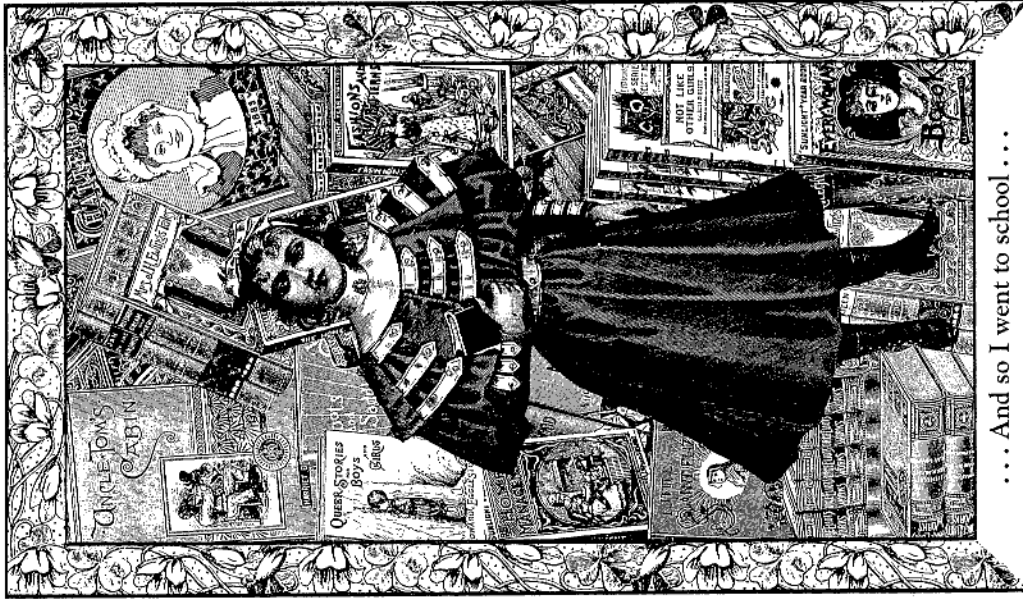
Now that I'm in school, I'm never again
going to be alone.

I used to hate girls. I remember. Girls
are stupid, girls always lie . . . what I meant
was that I was from a different race than all
of them. Because the same blood wasn't in
me that was in them, when I was with them,
I was awkward, I wasn't right.

There are only girls in this school so
now I'm thinking about girls all the time.

I can't know what I'm dreaming
because my mind is so occupied with wanting
to fuck this girl.

(no date)

... And so I went to school ...

The word *fuck* means something but I don't know what it means in this school.

Today I masturbated. Here's what I wrote while I was masturbating:

Whenever I look at her, I look through her eyes and then, walk into her.

Even though I'm in this school which means I'm going to have to leave school because I'm going to graduate, I'm never going to be without her. Now, because I'm walking inside her, I own her.

I live between her fingernails and the skin that's underneath them.

As yet there aren't any pirates.

(no date)

again masturbating,

Pirate sex began on the date when the liquids began to gush forward. As if *when equals because*. At the same time, my pirate penis shot out of my body.

As it thrust out of my body, it moved into my body. I don't remember where.

My penis walked into my body, each time that it did, by tapping like a male monkey on a section of the female's skin, by then punching through that skin to all which was lying below. To skin upon skin. Sometimes plastic containers holding liquids such as water and piss sat between the skins.

Pirates are hot to puncture through. After they've done this, they need to piss or shoot into another person. This is why this, my body, is the beginning of pirate sex.

All of us girls have been dead for so long. But we're not going to be anymore.

After not having sex for years, the pirates came to a land where they could again have sex. Of course, they were girls. They tramped trampled down roses blustered bragged their ways stomped then limped into this territory. Some of them even pissed in their pants. They were remembering their childhoods.

Pirate #1, "I'm looking for a place to lay down my cock."

Overhearing this foul sentence, a longstanding pirate named Kiss-Of-Rot, who was aware that cocks lay themselves down only in recipients, instructed the young criminal that a receptacle had to look into her eyes before she could shoot into that receptacle.

Now a receptacle is looking into my eyes so I can look into her eyes. When I do, I walk right into the center of her brains. Because I'm here, I can shoot.

In the midst of my emission, she opens again; each opening opens up; every opening series touches another opening series without entering its territory; there's no confusion anywhere; when I see all this order, my eyeballs rotate 180° in their sockets. I'm gazing into a world in which sight isn't possible.

I know I'm going to descend into death.

Today no one can find little girls anymore.

They had all gone down to wherever they went when they returned home. The more of them that had disappeared, the more flowers shot out of the earth. Whenever a colorful plant emerges from one of the holes in the dirt, out of which cunt juice is always welling, a young girl can again be seen.

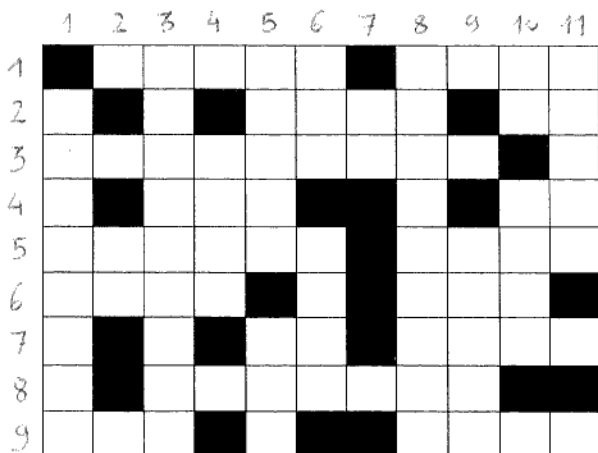
I won't have anything to do with girls I would rather be dead. In the future, I will be the sun because that's what my legs were spread around.

A car drove up to the school. It was black. I watched what looked like a tiny negative spot approach the circular driveway to the entrance and turn over.

I could see someone get out of the space. It looked like an older woman, thirty or forty years old. I ran downstairs to a window which was closer to the car; I looked out of it just in time to see a man emerge from the metal. He was in black so he could have been a chauffeur.

Two of the school attendants, dressed in white, walked up to the car and lifted out an inert form. It looked like it was dead.

in: Kathy Acker: *Pussycat Fever* (1995)
Illustrations: Diane Dimasse
Collage: Freddie Baer

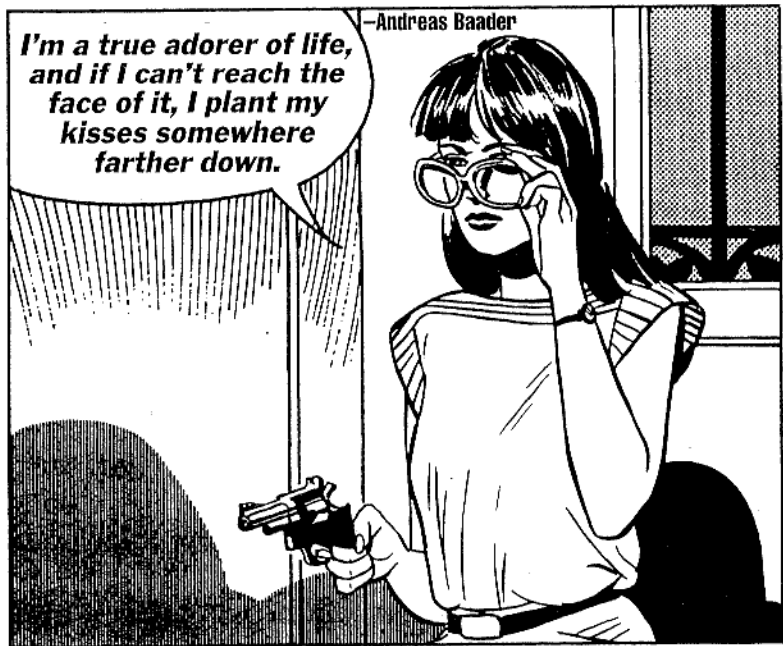

HORIZONTAAL

1. wanorde, die men volgens Nietzsche in zich moet hebben, om een dansende ster te kunnen baren – grimmig 2. onderkant van een schip – @ 3. restaurantdief 4. plechtige belofte – muzieknoot 5. terrorisme met een groter budget 6. gedichtje – oorjuweel 7. vader – teder 8. gynaecoloog voor mannen 9. waarde van de mening van anderen – le freak, c'est ...

VERTICAAL

1. believer 2. onder ede 3. alomtegenwoordig seksistisch geweld 4. fetisj van Sacher-Masoch 5. ok – tribade 6. aanspreektitel i/h leger – orgasme in voetbal 7. en andere 8. New Kids On The ... 9. maker van de films *Vera Drake* en *Naked* (achternaam) 10. dwarshout bovenaan een zeil – verblijf van autopendelaars 11. vuur en vlammen voor ... en kapitaal

RIOT GRRRL/BOI/QUEER collectief Hasselt

Een jaar geleden is er ook in Hasselt een Riot Grrrl collectief opgericht. We houden ons bezig met actievoeren (op veel mahieren), zines schrijven en lezen, workshops geven, DIY kunst maken en tentoonstellen, picknicks houden, filmvoorstellingen organiseren, flyers verspreiden, optredens regelen, ecologisch maandverband maken, filosoferen, muziek spelen, ... en we willen nog veel meer doen! (meer actie, meer zines, meer muziek, meer DIY kunst & crafts, zelfverdediging, piratenradio, riot grrrl evenementen/bijeenkomsten, discussies, netwerken, etc)

CONTACTGEGEVENS

Vragen? Opmerkingen? Wil je meedoen? Of op de hoogte gehouden worden?

<http://www.geocities.com/rcollectief>

<http://www.geocities.com/riotgrrrlbenelux>

<http://riotgrrrleurope.net>

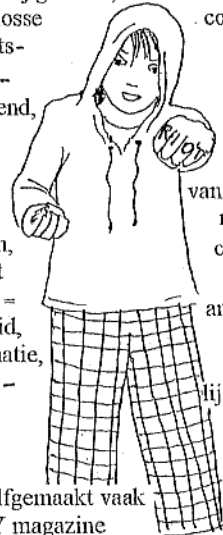
Word actief! Schrijf zelf een manifesto! Do it yourself!

RIOT MANIFESTO

RIOT GRRRL = ondergronds creatief, actief do-it-yourself (DIY) feminisme, ontstaan +/- 15 j geleden, verspreid o.a. via zines, in losse collectieven absoluut staats-gevaarlijk!

DIY = onaf-zelfvoorzienend, hankelijk, dingen doen zelf wil (zonder hoe jij dat te trekken je iets aan regels en van andermens normen) of samenwerken, creatief zijn. afkomstig uit punkscene

FEMINISME = antiseksisme, gendervrijheid, gelijkheid, antidiscriminatie, waarden van "vrouwelijkheid" (ook bij "niet-vrouwen"), actie, sisterhood

ZINE = zelfgemaakt vaak kritisch DIY magazine

NN 05

OMDAT we dagelijks de gevolgen zien van seksisme, racisme, homofobie, transfobie, klassenongelijkheid, leeftijdsdiscriminatie, specisme, etc in "onze" maatschappij en daarom ook tegen al deze vormen van onderdrukking, discriminatie en machtsverhoudingen moeten vechten.

OMDAT de punkscene en andere alternatieve/linkse/progressieve bewegingen nog helemaal niet vrij zijn van seksistische vooroordelen en machogedrag en we onszelf niet mogen overslaan als we de wereld willen verbeteren.

OMDAT we proberen mensen niet in te delen in "vrouwen" en "mannen", maar streven naar radicale gelijkheid, vrijheid van genderidentiteit en expressie.

OMDAT deze maatschappij ons dingen aanleert die we veraschuwen: competitie, conformisme, passieffheid, jaloezie, consumerisme, hiërarchie, egoïsme...

OMDAT we niet willen dat nog meer van onze vriend(inn)en ten onder gaan door te proberen aan onbeantwoorbare, oninteressante schoonheidsidealen, maatschappelijke verwachtingen en genderrolpatronen te voldoen.

OMDAT we door de meest duistere straatjes willen wandelen, alleen of met vriend(inn)en, zonder ons zorgen te maken "over wat er zou kunnen gebeuren". We heroveren de straten en verdedigen onszelf (want superman zal ons niet "redden"). Sidder en beef! Hier komen de riot grrrls!

OMDAT verzet/actie veel vormen kan aannemen: seksistische reclame "aanpassen", voor jezelf opkomen, bewustmaking, boycotten, kritisch zijn, directe actie, massaal protest, praten over seksueel geweld, zelf dingen maken en consumeren...

OMDAT we kritisch zijn tegenover de mainstream media en daarom zelf media maken (zines, piratenradio, krantjes, DIY films, websites) en zorgen voor de verspreiding van onze gedachten, ervaringen en ideeën (door distros, songteksten, flyers, internet) OMDAT Riot Grrrl voor iedereen is en probeert niemand uit te sluiten. Unite & start a grrrl riot!

OMDAT..